

SAYI: 4 1-15 NİSAN 2002 FİYATI: 250.000 TL.(KDV DAHİL)

İKTİDAR İÇİN

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

KÜRT HALKI
Özgürlüğe Giden Yolda,

Önüne Çıkan
HER ENGELİ

AŞMAYA KARARLIDIR!

BÜTÜNLÜK ÇAĞI

Kapitalizme eleştirel yaklaşan sınıfların görüşleri çoğu kez birbirine karışmıştır. Kapitalist üretimin gelişimiyle yok olan küçük mülk sahipleri, bunda yalnızca yıkım görmüşlerdir. Küçük burjuva yazın, sermaye birikiminin yol açtığı yıkım nedeniyle, kapitalist üretim ilişkilerine yönelik olarak sert eleştiri yönelmiştir. Ancak, kapitalist üretimin, kapitalist birikimin ve merkezleşmenin yeni ve daha yüksek bir toplumun maddi temellerini attığını görmemiştir.

Kapitalist üretimin gelişmesiyle yok olup giden eski mülk sahiplerinin yerine oluşan kapitalist üretim ilişkilerine bağlı yeni küçük mülk sahipleri de üretimin ve sermayenin merkezleşmesine bağlı olarak yok olma tehdidi altında aynı şeyi gördüler: toplumsal yıkım. Kapitalizmin tekelci kapitalizme dönüşmesi, üreticilerin, orta sınıfların yıkımını derinleştirdi. Kapitalist toplumun orta sınıfları tekelliliğin gelişmesinde yine yalnızca toplumsal yıkım görüyorlar.

Küçük burjuva yazın -buna sosyalizm içinde kimi eğilimler de dahildir- tarihi yalnızca küçük mülkiyetin sınırlarına kadar götürüyorlar. Buna göre tarih, küçük mülkiyetle birlikte bitiyor. Bu anlayış tarihin kavranmamasına dayanıyor. Bu nedenle gerici konumdadır. Tarih küçük-mülkiyetin yok olmasından sonra da devam eder. Küçük üretim tarzı da çok eskiden gelen ve devam eden tarihi evrim sürecinde yalnızca kısa bir dönemi kapsar.

Küçük burjuva yazın, emperyalizmin dünya düzeyinde egemenliğini derinleştirmesiyle birlikte eleştirilerini, tekelliliğin yol açtığı ekonomik-toplumsal yıkıma yöneltti. Birkaç emperyalist ülkenin nasıl dünyanın büyük nüfusunu mülksüzleştirip, yoksullaştırdığı çarpıcı biçimde ortaya kondu. Küçük burjuva sosyalizmi de bu gelişmenin bir başka yönünü: proleterleşme ve proletaryanın yoksullaşması yönüyle ortaya koydu. Tekelleşmenin toplumsal sonuçlarını anlatan dünya kadar materyal ortaya kondu.

Tekelliliğin eleştirisi yapılıyor, ancak, bu eleştiriler tekelci gelişmenin kavrayışına dayanmıyor. Tekelci sermaye önüne çıkan her ekonomik ve toplumsal engeli yıkıp giderken, bunun sonucu yıkıma götürdüğü sınıfların ayaklanmasına yol açar. Proletaryanın dünya çapında ayaklanmaları ve toplumsal devrimleri de genişler. Böylece tekelci sermayenin gelişmesi -dünya düzeyinde daralma- üretim araçlarının merkezleşmesine ve emeğin toplumsal niteliğinin öne çıkmasına yol açar. Yani sermayenin merkezleşmesi eski toplumu yıkacak kuvvetleri ve yeni toplumun dayanacağı maddi öğeleri biraraya getirir.

Bu da yeni bir toplumla sonuçlanacak olan komünist bir devrimi zorunlu olarak gündeme getirir.

Küçük burjuva anlayışın göremediği nokta tam da burasıdır.

Tarihi anlamaktan uzak aynı küçük burjuva anlayış, kapitalist üretimin gelişmesiyle birlikte derinleşen kent-kır karşıtlığına ve kapitalist iş bölümünün sonucu olan parça insana aynı darlıkla yaklaşır.

Kentle-kır arasında tarihte görülen işbölümü, kapitalist üretimin gelişimi ve egemen olmasıyla birlikte yeni özellikler kazanır. Kır, burjuva kente bağımlı ve tabi olur. Kent, kır üzerinde egemen olur. Kır, kent tarafından sömürülür ve daima kent karşısında güçsüzeleşir.

Bununla birlikte kent ve kır birbirinden ayrışır. Bu ayrışma sonucu kır insanı entelektüel gelişmeden yoksun kalır. Kentli insan ise fiziki olarak erir.

Küçük burjuva yazın, kentle-kırın bu ayrışmasının yol açtığı insani yıkımı ortaya koymuştur. Günümüzde kentlerde öldürücü hale gelen çevre kirliliği karşısında, kent-kır ayrılığının insanlığı hangi noktaya getirdiği geniş şekilde açıklanıyor.

Bu ortaya konuyor da, bu noktada kavranamayan şudur: Kent ve

kır birbirinden ayrı iken, kapitalist üretimin gelişmesiyle birlikte yetkin biçimler kazandılar. Tarım bilimin gelişmesi, kimya, büyük sanayinin yol açtığı makineleşme sonucu yetkin bir biçim kazanmıştır. Bununla da kalmamış kent ve kıran tarihi ayrılığının sona erip, yeni bir temelde birliğinin maddi koşulları da ortaya çıkmıştır. Sosyalizm bu maddi koşullara dayanacak, onu daha ileri götürecektir.

Kent-kır ayrılığı yerini yeni bir birlik eğilimine bırakıyor. Kapitalizm bunun teknik-maddi koşullarını oluşturmakla birlikte, toplumsal olarak ise, kent ve kıran birliği kapitalizm altında mümkün değil. Bunun için kapitalist üretim biçiminin ortadan kaldırılması zorunlu.

Kent ve kıran yeni ve yüksek niteliklerle yeni bir birliğin gerçekleşmesi insanların önünde bir ölüm-kalım sorunu olmuştur. Bu birliği gerçekleştirecek olan sosyalizm bu gelişmenin sonucu olarak kaçınılmaz olmuştur.

Benzer bir gelişme kafa emeği ile kol emeği arasında görülüyor. Kafa emeğiyle, kol emeği arasında ayırım ve karşıtlık eskilere dayanmakla birlikte bu ayırılık ve karşıtlık kapitalizm altında en ileri noktaya ulaşmıştır. Bilim ve her tür zihinsel üretim kapitalistlerin elinde, emeğin kapitaliste kölece bağımlılığı için kullanılmıştır. Bilimin bağımsız bir güç olarak üretime uygulanması sonucu çok sayıda işçi işten atılıyor. Kapitalizm altında, her tür zihinsel üretimin toplumsal kapitalist niteliği, kol emeğinin aleyhine kullanılıyor.

Bu olumsuz yöndür. Olumlu yön ise, işin çeşitliliği yasa gereği, işçilerin yeni gelişmeleri öğrenmek zorunda kalmalarıdır. Kapitalist üretim, kendi gelişmesiyle bunu zorlar. Teknik okullar bu temelde yaygınlık gösterdi.

Eğitimin üretimle birleştirilmesi büyük sanayinin gelişimiyle birlikte bir zorunluluk olarak, bir ölüm-kalım sorunu olarak toplumun önünde duruyor.

Üretimin, eğitim ve jimnastikle birleşme eğilimi kapitalist toplum biçimiyle çelişiyor. Bunun önündeki en büyük engel kapitalizmdir.

Ama, işin çeşitliliği yasaının işleme ile bilimin muazzam gelişimi kafa emeği ile kol emeği arasındaki ayırımın yerine birliğinin konmasının zorunluluğunu gündeme getirmiştir.

Bu gelişme meta üretimiyle ortaya çıkan ve meta üretiminin egemen olmasıyla genişleyen kapitalist işbölümü insanı parça-insan yaptı. Parça işçi ise bugünün parça-insanıdır. Büyük sanayinin gelişmesi ve sermayenin merkezleşmesiyle eski işbölümü onun yerini almıştır. Kapitalist üretim işbölümünü öyle ileriye götürdü ki, insanlar her alanda işbölümünün kölesi oldular.

Bu olumsuz gelişmenin yanında insanı parça-insan yapan işbölümünün ortadan kalkma zorunluluğu tarihsel olarak ortaya çıkmıştır.

İşbölümünün ortadan kalkmasıyla, insan parça-insan olmaktan çıkacak, üretim araçlarının toplumsal niteliğine dayanan yeni toplumla birlikte insan tam anlamıyla gelişme imkanlarına kavuşacaktır. Bireylerin çok yönlü gelişmeleri ve özgürlüğü temel ilke olacaktır. Tarih bunun zorunluluğunu gündeme getirmiştir.

Sonuç olarak, kent-kır arasında, kafa emeği ile kol emeği arasındaki ayırılık yerine yeni bir birliğin kurulmasının zorunlu olduğu bir çağ bir bütünlük çağı başlamıştır.

Tarihi koşulları oluşmakla birlikte, toplumsal olarak bu birlik kapitalizm altında mümkün değildir. İşbölümünün ve sonuçlarının ortadan kalkması bir toplumsal sistem olarak kapitalizmin ortadan kalkmasıyla mümkündür.

C. DAĞLI

HEGEMONYA BUNALIMI

“ABD açısından hegemonya krizini aşmak için şu üç görevin başarılması gerekiyor:

- 1) Çin-Rusya stratejik ittifakının çevresinde gittikçe güçlenen cepheyi zayıflatmak,***
- 2) Ortadoğu’da başta Filistin devrimi olmak üzere, ABD hegemonyasını zayıflatan ve giderek yok olma noktasına getiren tehditleri yok etmek.***
- 3) Emperyalist ülkeleri yangın yerine çeviren ve bu sayede ezilen halklara isyan etmeleri yönünde güç ve moral veren proleter hareketi, proletarya enternasyonalizmini ezmek.”***

Aylar önce yazmış olduğumuz bir yazımızda, Afganistan’a ilk bombalar düşerken, bu savaşın gerçek nedenini: ABD emperyalizminin hegemonya bunalımı olduğunu söylemiştik. Ve şöyle demiştik: “ABD açısından hegemonya krizini aşmak için şu üç görevin başarılması gerekiyor:

- 1) Çin-Rusya stratejik ittifakının çevresinde gittikçe güçlenen cepheyi zayıflatmak,
- 2) Ortadoğu’da başta Filistin devrimi olmak üzere, ABD hegemonyasını zayıflatan ve giderek yok olma noktasına getiren tehditleri yok etmek.
- 3) Emperyalist ülkeleri yangın yerine çeviren ve bu sayede ezilen halklara isyan etmeleri yönünde güç ve moral veren proleter hareketi, proletarya enternasyonalizmini ezmek.”

ABD bu görevleri başarmadan, ne AB ile girdiği hegemonya yarışını kazanabilirdi, ne de genel olarak emperyalist sistemin çöküşünü engelleyebilirdi. Afganistan’ı bombalamakla yola koyuldu, sonra da dağılan Taliban güçlerinin tozu dumana arasında, yeni bir hükümet oluşturuldu. ABD adımlarını bütün dünyaya yaydı. Önce Filipinler, derken şimdi de Gürcistan. Bütün bu adımlar atılırken ABD çok büyük çelişkiler ve çatışmalar içinde buldu kendini. ABD’nin hegemonya-

sını güçlendirme adımlarının sorunsuz ilerlediğini gösterebilmek için, emperyalist tekeli basın, inanılmaz yalanları ardı ardına sıralamaya başladı. Bu süreçte: “Medya, evlerin ortasına akan lağımdır” sözünü bin kez doğrulayacak olaylara, yalanlara tanık olduk. Ama gerçekler inatçıdır. Olayların arka arkaya geliş seyri, gerçek nedenleri bulmakta yardımcı oluyor.

Geçen haftalarda tekeli basın, Afganistan’ın doğusunda gerçekleşen, “Anakonda Operasyonu” adı verilen çarpışmalarda, binlerce El-Kaide militanının gerilla taktikleriyle direnişe geçtiklerini duyurdu. Bütün bu haberlere inanacak olursak, El-Kaide ve Taliban, Bin Laden ve Molla Ömer önderliğinde, işgallere karşı bir araya gelip, gerilla savaşıyla direniş gösteriyorlardı. ABD, bu “Anakonda operasyonu” boyunca, söz konusu bölgeye tek bir gazeteci topluluğu sokmadı. Ayrıca, çarpışmalara yardıma geldiği söylenen “Kuzey İttifakı” güçleri de, “Peştunlar sizi istemiyor” denilerek bölgeye girişleri durduruldu. Oysa ki böyle bir olayın kokusu, günler öncesinden ortaya çıkmaya başlamıştı ve Doğu Afganistan’da sürdürülen savaşın kimlerle yürütüldüğü konusunda kafalarda bir sürü soru işaretleri bırakıyordu.

Operasyondan birkaç hafta önce, ABD’nin Afganistan’da kurduğu dengelerin, nasıl bir çıbanbaşı olduğunu ve en ufak olayda nasıl patladığını kanıtlayan bir olay oldu. Karzai hükümetinin Turizm Bakanı, Kabil havaalanında linç edildi. İlk önce bu linç olayının “öfkeli hacılar”ca yapıldığı gürlütüsü koştular. Ancak bir süre sonra ortaya çıktı ki, Turizm bakanının linç edilmesinde başı çeken iki generaldir ve Kuzey İttifakı’na bağlıdır. Roma’da yapılan görüşmeler sırasında Kuzey İttifakı, savaşı esas olarak kendilerinin yürüttüğünü, başkent Kabil’e giren ilk ve tek güç olduklarına dayanarak hükümette belirleyici bir ağırlık istiyorlardı. Roma’daki görüşmelerde Rusya, İran ve dolayısıyla AB’nin denetleyebileceği bir hükümetin ortaya çıktığı bir aşamada, birden bire, Taliban esirlerinin silahlı isyanı ve Herat’ta Taliban direnişi hortlayıverdi. Roma’daki hükümet pazarlıklarında ABD’nin adeta imdadına yetişen bu olayların zamanlaması dikkat çekiciydi. Başkent Kabil başta olmak üzere, en güçlü olduğu şehirlerden bile hızla çekilen Taliban’ın her nedense, tam o günlerde Herat’ta direneceği tutmuştu. Bu sayede ABD, D-52’lerin gürlütüleri arasında, kendi adamını, Unocal adlı şirketin temsilcisi olan Karzai’yi başbakan ilan ettirdi. Ama, ABD’nin bombardımanları arasında kurdurduğu hükümetin nasıl çürük temeller üzerine oturduğu, Kabil havaalanındaki linç olayıyla açığa çıktı.

Bu olaydan sonra basını, özellikle ABD tekeli basınını izleyenler, ilginç olduğu kadar yakın gelecekteki savaşları ha-

Karzai hükümetinin ve dolayısıyla ABD'nin hegemonyasını sağlanması için bu yerel güçlerin elindeki tüm silahlar alınmalıydı. Bu amaçla ABD askeri operasyon da düzenlemeliydi. İşte o ihtiyaç doğrultusunda bir Amerikan uydusu uzayda, bölgede toplanan El-Kaide "direnişçilerini" tespit ediverdi.

ber veren yorumlarla karşılaştılar: Washington Post 25 Şubat'ta yani, şu meşhur Anakonda Operasyonundan hemen önce şunları yazıyordu: "...Bush yönetimi, mümkün olduğu zaman, ilişkilerinin ağırlığını yerel komutanlardan Karzai'nin müttefikleri ve onun atadığı kişilere kaydırmalı... Eğer yabancı barış güçlerinin konuşlandırılması, bazı şehirlerde güç dengesini savaş ağalarından sivillere veya hükümetin temsilcilerine kaydıracaksa, bu konuşlandırma yapılmalı ve gerekirse ABD askeri desteği sağlanmalı.

Afgan meclisi, sadece dört ay içinde, yeni ve daha kalıcı bir hükümet belirleyecek. Eğer bu hükümet başarısız olursa veya Karzai gibi batı yanlısı liderler milis liderleri tarafından devrilirse, Afganistan'da terörizmi silme hedefi büyük darbe alır. **Teröristlere karşı savaşı diğer ülkelere taşımak isteyen Amerika'nın imajı da. Bu anlamda, Afganistan'ın savaş ağaları, artık sadece ABD'nin askeri müttefikleri olup olmamalarıyla değerlendirilemezler. Çünkü onlar giderek, Amerika'nın siyasi düşmanları haline geliyor.**" (Evrensel'den aktarım)

ABD'nin "Anakonda" balonunu neden uçurduğuna dair bütün ip uçları, bu yazıda ortaya seriliyor. Operasyonun yapıldığı bölge, Karzai hükümetinin en az otorite sağladığı bölgelerden biridir. Her bölgede olduğu gibi burada da Afganistan yerel egemen güçleri ağır silahlarla donanmıştır. Bu yerel güçlerin niteliği konusunda Fransız Le Monde gazetesi şunları yazıyor: "Bu yerel güçler, farklı eğilimlerde, bir kısmı eski komünist milisi, bir kısmı Sovyetler'e karşı savaşmış eski kumandan, bir kısmı aşırı milliyetçi...". Karzai hükümetinin ve dolayısıyla ABD'nin hegemonyasını sağlanması için bu yerel güçlerin elindeki tüm silahlar alınmalıydı. Bu amaçla ABD askeri operasyon da düzenlemeliydi. İşte o ihtiyaç doğrultusunda bir Amerikan uydusu uzayda, bölgede toplanan El-Kaide "direnişçilerini" tespit ediverdi. Anakonda böyle başladı. ABD bu operasyonlara, basitçe yerel güçlerin ezilmesi gözıyla bakmıyor. Savaşı bütün dünyaya taşıyabilmek için, bu tür

balonlara daha çok ihtiyacı olacak. Yerel güçlerin ezilmesini de, her defasında "El-Kaide direniyor" mesajıyla süsleyecek. Ve her zaman olduğu gibi, olayları anlamakta inanılmaz bir dar kafalılık gösteren bizim ortalama sol, "Bin Laden ve Molla Ömer liderliğindeki direnişi" selamlamaya devam edecek.

Defalarca kanıtlanmış, dile getirilmiş bir gerçeğin altını kalınca çizerek yolumuza devam edelim. El-Kaide, CIA yönetiminde ve yönlendirmesinde bir örgüttür ve "teröristlere karşı savaş"ı diğer ülkelere yaymak isteyen ABD'nin imajını sağlamlaştırmak için ABD nerede isterse, orada ortaya çıkacaktır. Tıpkı Yemen ve Gürcistan'da "ortaya çıkmaları" gibi. ABD birliklerinin Gürcistan'a giriş yapmaları çok daha ciddi bir girişim olmakla birlikte, gelişmelerin yönünü daha iyi görebilmek için, Yemen gerçeğine de kısaca değinmekte yarar var.

CIA ve Yemenli istihbaratçıların "yakalanamayan sadece iki El-Kaide militanı var" açıklamalarına rağmen ABD Yemen'e operasyon için yüzlerce asker gönderiyor. Bu durumun onbinlerce kişinin ölümüne yol açan on yıl önceki iç savaşı yeniden hortlatacağı endişesini dile getirenler oldu. İki El-Kaidelinin koskoca bir iç savaşı başlatacağını düşünecek kadar ahmak olmadığımızı göre, on yıl önceki iç savaşın hatırlanmasında yarar var. İç savaş, emperyalizmin dayatmasıyla birleşmek yoluna sokulan Güney ve Kuzey Yemen güçleri arasında patlak vermişti. Güney Yemen, '60'lı yılların ortalarında İngiliz emperyalizmine karşı başarılı bir gerilla savaşı vererek, Marksist öncülerin liderliğinde kurtuluşa ve bağımsızlığa kavuştu. Güney Yemen'deki devrimci süreç, çok fazla ön plana çıkmadı dünya proleter hareketi arasında. Ancak Güney Yemen devrimci iktidarı, hemen her konuda Küba ile aynı tavırları geliştirdi. '90'lı yılların başında emperyalist abluka devrimci Güney Yemen'i, gerici-milliyetçi Kuzey Yemen ile birleşmeye zorlayınca, iki ülke arasında savaş çıktı. Bu savaş, birleşme görüşmeleri yürütülürken patladığı için bir iç-savaş olarak ifade edildi. Emperyalizmin desteğindeki Kuzey, devrimci Güney'i yendi. İşte iki El-Kaide elemanı için yüzlerce askeri Yemen'e yığan ABD'nin yeniden hortlatacağına inanılan iç savaş budur. ABD, Yemen'e, on yıl önce askeri yenilgi alan, ama yok edilmeyen devrimci-ilerici güçlerle savaşmaya gidiyor. Yolu açık olsun. Nasıl ki, pek yakında Afganistan'ın yerel egemen güçlerinin çatışmaları arasında pınlını-pırtısını toplayıp kaçacaksa, Yemen'den de aynı şekilde kaçacaktır.

ABD'nin Gürcistan'a asker çıkarmış olması ise, çok daha ciddi gelişmelere yol açmaya adaydır. ABD, kendi isteği doğrultusunda dünyanın her yerinde ortaya çıkmaya hazır El-Ka-

CIA ve Yemenli istihbaratçıların "yakalanamayan sadece iki El-Kaide militanı var" açıklamalarına rağmen ABD Yemen'e operasyon için yüzlerce asker gönderiyor.

ABD'nin hegemonyasındaki çöküş sürecini önlemek için başarması gereken görevlerden biri Rusya-Çin eksenindeki kutuplaşmayı zayıflatmaktır. ABD, hem Afganistan'da, hem de Gürcistan'da bunun adımlarını atıyor. Fakat attığı her adım, onu kaçınılmaz çöküşünden kurtaramayacak. ABD en son, kendisine karşı nükleer tehdit içeren yedi ülke saydı. Bunların arasında Rusya en başta geliyordu.

ide hayaleti sayesinde, Gürcistan'a yerleşiyor. Bu durumun tam bir barut fiçisi görünümündeki Kafkasya'da nasıl bir savaş kışkırtacağını ve bu kışkırtmada gönüllü olarak yer alan Türkiye'nin bundan nasıl etkileneceğini şimdilik daha ileriye bırakalım. Ancak şurası kesin; ABD, Gürcistan'da yerleşeceği üs sayesinde, gerici Çeçen çetelerini Rusya'nın üzerine sürecektir. Bununla da kalmayacak, Kafkasya'daki komünist güçleri temizlemek için fırsat kollayan Şevardnadze'ye de elinden gelen yardımı yapacaktır. Bütün Kafkasya'daki komünist güçlerin, ABD çıkarmasıyla zor duruma düşeceğini tahmin ettiği için, bu çıkarmaya karşı sesini fazla yükseltmedi. Eğer ABD, kendi adına komünist güçleri temizleyecekse Putin için ne ala! Ne de olsa Putin, bu işi çok istemesine rağmen, Rusya'nın iç dengeleri kendisine izin vermiyor.

Abhazya, Osetya ve Dağıstan'da komünist güçler, yönetim üzerinde de oldukça etkinler. Abhazya'nın '91-'92'de, Sovyetlerin dağılışının asıl mimarı olarak bilinen gerici Şevardnadze'ye karşı yürüttüğü bağımsızlık savaşında, komünistler oldukça etkin bir rol aldılar. Türkiye'den Abhazya'ya savaşmak için giden birçok MHP'li faşist "Orada büyük hayal kırıklığına uğradık" derken, bu gerçeği dile getiriyordu. Abhazya ve Osetya, uzun süreden beri Gürcistan'dan ayrılıp, Rusya Federasyonu'na bağlanmak istiyorlar. Ama Yeltsin yönetimi ve şimdi de Putin, bu isteği sürekli olarak görmezden geldi. Komünistlerin etkin olduğu bu cumhuriyetlerin federasyona katılmasıyla, Kafkasya bölgesinde siyasi dengelerin kendileri aleyhine döneceğini hesap ediyorlardı. Ancak şimdi Abhazya ve Rusya parlamentosu karşılıklı olarak, bu katılımı gerçekleştirmek için harekete geçiyorlar.

Kafkasya'daki ABD varlığı, Azerbaycan'ı da Ermenistan'la aralarındaki sorunu güç kullanarak çözüme konusunda harekete geçirecektir. Kalabalık bir Azeri nüfus barındırdığı için bölgede güçlenmiş bir Azerbaycan istemeyen İran, ister istemez, şu ya da bu şekilde çatışmalara katılacaktır. Gerek Çeçenya ve Abhazya, gerekse Azerbaycan ve Ermenistan sorunlarında sürekli olarak ABD planlarının bir parçası olan Türki-

ye'de, bu barut fiçisinin ortasında kalacaktır. Bu durumun, yoğun ekonomik ve siyasi kriz yaşayan Türkiye tekelci kapitalizmini nasıl bir çıkmaza sürükleyeceğini ve böylece olgunlaşan, devrimin koşullarını nasıl olumlu etkileyeceğini söylemeye bile gerek yok. Burjuvazinin "Ermeni histerisi" üzerine estireceği şoven rüzgarın kısa bir sürede beş paralık değeri kalmayacak. Çünkü, emekçiler, bu savaş ortamında, yalnızca büyüyen açıklarını görecekleler.

Afganistan, Yemen, Gürcistan derken epey bir yol kat ettik. Bütün bu güncel gelişmelerin dünya devrim süreci açısından önemini ne olduğuna gelince, en başa dönelim. ABD'nin hegemonyasındaki çöküş sürecini önlemek için başarması gereken görevlerden biri Rusya-Çin eksenindeki kutuplaşmayı zayıflatmaktır. ABD, hem Afganistan'da, hem de Gürcistan'da bunun adımlarını atıyor. Fakat attığı her adım, onu kaçınılmaz çöküşünden kurtaramayacak. ABD en son, kendisine karşı nükleer tehdit içeren yedi ülke saydı. Bunların arasında Rusya en başta geliyordu. Öfkeli seslerin yükselmesi üzerine ABD, diplomatik ikiyüzlülüğe baş vurdu. Rusya'yı düşmanları olarak görmediklerini, sadece varolan nükleer potansiyele dikkat çekmek istediklerini söylediler. Ama aynı potansiyelin Pakistan ve Hindistan'da olduğu düşünülürse, bu açıklamanın ikiyüzlülüğü daha iyi görünür. ABD'nin asıl çekincesi, Rusya'daki komünist güçlerin etkinliğinin artması ve ciddi bir iktidar alternatifi oluşturmalarıdır. Kenan Evren, "Rusya'da komünistler yeniden iktidar olabilir" derken, "Bu kış ülkeye komünizm gelebilir" diye sürekli tekrarlayan Celal Bayar'dan çok daha gerçekçi davranıyor. Rusya'da komünist güçler, "Sosyalizm öldü, emperyalizm ilelebet zafer kazandı" çılgınlıklarının her yanı kapladığı o uğursuz yıllarda bile, ne denli örgütlü olduklarını ve kitlelerle bağlarının ne denli sağlam olduğunu gösterebilmişlerdi. Son üç yıldır dünya, yeni bir proleter devrimler dalgasıyla çalkalanıyor. Dünyanın her yerinde milyonlar "Kapitalizmi Öldürün" sloganlarıyla yürüyor. Bu durum, son on yıldır, kafaları emperyalizmin safsatalarıyla bulandırılan milyonlarca Rus emekçisi üzerinde derin etkiler yaratıyor. Bunun tersini düşünmek ahmaklık olur. Rusya'da komünistler güçlerini katlayabilirler. Her şey onların etkinliğine, öne atılmalarına bağlı. Ve ABD, attığı adımlarla, adeta Rusya'daki komünist güçleri öne atılmaya doğru zorluyor. Komünistlerin parlamento ve ordu üzerinde belirli etkileri var. Son gelişmelerin Putin üzerindeki ordu baskısını arttıracığını düşünen kimi yorumcular, bu gerçeğin altını çiziyorlar. ABD Rusya'yı "nükleer tehdit" listesine aldığı anda, Rusya Parlamentosu "Hedef alınmıyoruz. Bundan stratejik sonucumuzu çıkartmalıyız" diyerek tepki gösterdi. Bu stratejik sonuç, ABD emperyalizmine cepheden karşı çıkmak anlamından başka bir şeyi ifade etmiyor.

ABD, attığı her adımda devrimci güçleri daha etkin olma-ya zorlarken, kendisi de, bu kaçınılmaz çöküşün önünde sürükleniyor. Bu gelişmenin en ciddi etkileri Rusya'da, Kafkaslar'da, Ortadoğu'da ve ülkemizde görülecektir. Proletaryayı yeni ve büyük zaferler bekliyor. □

Silahlı İntifada

DEVİRİMİN ZAFERE GİDEN YOLUNU AÇIYOR!

Emperyalistlerin “devrim hakkı”nı kullanan, kullanmak isteyen halklara, proletaryaya ve tüm ezilen sömürülenlere karşı 11 Eylül ile birlikte “terörle savaş” adı altında hızlandırdıkları, yoğunlaştırdıkları karşı-devrimci savaş, en şiddetli biçimde Filistin’de sürdürülüyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin içinden geçtiği çöküş süreci, devrim hakkının gerçekleşebilmesinin ön maddi koşullarını (hem nesnel, hem öznel) tüm dünyada hazırlarken, bu hakkın kullanımının yarattığı güncel tarihsel baskı, işbirlikçi burjuva iktidarları bu baskıdan kurtulmak için emperyalistlerin kollarına atıyor. Yaşanan genel bir çöküş olduğu için, tüm bu genele yayılacak, geneli etkileyecek Latin Amerika (Kolombiya), Ortadoğu (Filistin ve ülkelerimiz) gibi “kriz bölgeleri”ndeki devrim hakkını kullanma isteminin en güçlü olduğu yerler aynı zamanda emperyalist-kapitalist dünyanın olanca şiddetinin hedefi.

Yaşanılan emperyalist-kapitalist sistemin çöküşü olunca, bu çöküşü yıkıma dönüştürecek dünya çapında güncellenen halkların devrim hakkını kullanımına yönelik başlatılan harekatta emperyalistler “ortak tehlike ve ortak düşmana karşı” aynı saflarda olmalarına karşın her biri kendi çıkarlarını daha çok büyütmek ve elde etmek, gerçekleştirmek için de sonu, birbirlerine karşı doğrudan savaş açacak bir sürecin başındalar. Bu savaş şimdilik ikinci, üçüncü ülkeler aracılığıyla gerçekleştiriliyor. Öncelikli ve temel hedef, emperyalist-kapitalist sistem için tehdit olan devrim hakkı kullanımını bastırmak olmasına karşın, her biri kendi emperyalist çıkarı uğruna diğer rakip emperyaliste karşı, bu hakkın kullanımını daha da güçlendiren adımlar atmaktan geri durmuyorlar. Böylesi durumlarda da birbirlerine karşı tehditleri doğrudan savuruyorlar.

Ortadoğu -özellikle Filistin ve ülkelerimiz- bu anlamda devrim hakkının kullanımına ya da burjuva faşist terörle bu hakkın kullanımının sonraki bir sürece ertelenmesine yönelik geniş çaplı ve boyutlu saldırının merkez, pilot bölgesi konumunda. Ülkelerimizde halen sürmekte olan güncellenmiş devrim hakkının kullanımını erteleme saldırısı Filistin’de de tüm şiddetiyle sürüyor.

Emperyalizmin Ortadoğu’daki kalelerinden ve koçbaşı olan İsrail eliyle Filistin Devrimi’ne karşı sürdürülen savaş, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşü hızlandıkça her geçen gün daha da şiddetleniyor. Devasa boyutlardaki eşitsiz güce ve koşullara karşın devrim hakkı ellerinden alınmak istenen Filistin halkı görkemli bir savaşla bu hakkını kullanacağını ortaya koyuyor. Filistin halkı, birleşmiş olduğu öncü devrimci güçleriyle kuşatılmış olduğu dört cephede; bir cephede İsrail, bir cephede emperyalistler, bir cephede Arap gericiliği, bir cephede ise başındaki işbirlikçi burjuva Arafat önderliğine karşı savaşımını sürdürerek; devrim hakkını kullanacağını, bu uğurda her tür bedeli ödemeye ve ödetmeye hazır olduğunu ilan ediyor, gösteriyor.

Filistin adeta ABD’nin çökmekte olan hegemonyasını sağlamlaştırmaya çalışma; AB’nin ABD hegemonyasına karşı kendi çıkarlarını ABD denetimi, sınırlaması olmadan gerçekleştirme; Suriye, İran, Irak gibi ABD’ye boyun eğmeyen

ülkelerin bu konularını sürdürme-koruma; diğer Arap gericiburjuva işbirlikçilerin sallantıdaki iktidarlarını koruma çabalarının en önemli merkezlerinden biri durumunda. Tüm bu taraflar arasındaki çıkar çatışmaları, hesapları Filistin üzerinden yürütülüyor. Filistin, bölgedeki tüm taşları oynatacak, etkileyecek zincirin ilk halkası. Sorun bu zincirin ne tarafa, kimin lehine çekileceği! Ne var ki bu ilk halka öylesine bir kızgın kor ki kimse uzun süre elinde tutamıyor. Kim, ne tür bir plan, anlaşma yaparsa yapsın tümü Filistin Devrimi’nin bu kor kızgınlığında eridi, tarihe gömüldü. Ve her defasında devrim daha bir güçlenerek çıktı. Bu, doğal olarak Arap gericilerinin entrikalarını ve emperyalizm ile siyonizmin şiddetini daha da yoğunlaştırmaktan öte bir sonuç yaratamazdı. Öyle de oldu. Çünkü güçlenen bir Filistin Devrimi, bölgesel bir zincirleme hareketin, devrimin kendisi, ilk ateşleyicisi demektir.

Hatırlanacağı üzere ABD emperyalizmi Afganistan saldırısı öncesi Ortadoğu ülkelerinin kimini tehditle, kimini rüşvetle, kimiyle de göbek bağı kullanarak Arap halklarının öfkelerini asgari düzeyde tutmalarını sağlamak için “Filistin Devleti’nin yakın bir tarihte” kurulacağını vaat ediyordu. Bu, AB emperyalistlerince de tekrarlandı. Aynı süreçte ABD, İsrail’le birlikte sürdürdüğü saldırıları durduruyordu. Ta ki Afganistan adımı atılana değin. Sonrası? Sonrasında ise İsrail zincirinden boşalmış bir kudurganlıkla saldırılarını arttırdı, sürdürdü. Arafat Ramallah’ta sıkıştırılarak “ev hapsi”nde tutuldu. Pek çok Filistin kentinde, köylerinde katliamlara girişildi.

ABD emperyalizminin hegemonyasına başkaldıran AB’ye, Rusya ve Çin’e karşı, onlar üzerinde hegemonyasını sürdürmesini sağlayacak en önemli baskı araçlarından, stratejik-ekonomik önemdeki petrol-doğalgaz kaynaklarına el koymanın ilk adımı Afganistan’da atılırken, Ortadoğu’da da aynı hedefe Filistin üzerinden ulaşmaya çalışması, Arafat’ın tam bir işbirliğini ve teslimiyetini zorunlu kılıyor. Bunun en önemli adımlarından biri olarak da İsraili faşist bakan Zeevi’yi cezalandıran Halk Cephesi Genel Sekreteri’nin ve Batı-Şeria askeri sorumlusu ile üst düzey üç-dört yöneticisinin tutuklanması istendi. Bu, Arafat tarafından hemen yerine getirildi. Tutuklamalar Filistin halkında büyük öfke yarattı. Öyle ki Ramallah’ta hapis tutulduğu evin etrafını kuşatan yüzlerce Filistinli “hain, işbirlikçi” sloganlarıyla Arafat’ı taş yağmuruna tutuyordu. Ardından Halk Cephesi de Genel Sekreterinin ve diğer yöneticilerin güvenliğinden doğrudan Arafat’ı sorumlu tutuyor, onlara zarar gelmesi halinde, bedelinin ağır olacağı uyarısında bulunarak, tutuklananlar serbest kalana değin Filistin Yürütme Komitesi’nden geçici olarak çekildiğini açıklıyordu.

Arafat kendi burjuva yönetiminin sürekliliğini, geleceğini ABD-İsrail-AB ile işbirliğinde görüp, bunun için her şeyi göze alırken, attığı bu adımların yaratacağı durumu New York Times’la yaptığı röportajda korkuyla ifade ediyordu: “Hayal edebiliyor musunuz, benim için, El-Fetih için, FKÖ içindeki ikinci en büyük grup olan Halk Cephesi’nin genel sekreterini alıkoymanın ne demek olduğunu?” evet, Arafat bu durumun “ne demek olduğunu” çok iyi biliyor, çok iyi “hayal edebiliy-

or”: İç Savaş!

Ne var ki geleceğini ve varlığını emperyalizmin planlarında gören Arafat; bu korkusunu emperyalizme-siyonizme daha fazla taviz vererek ve böylece onlardan daha çok destek alarak gidermeye çalışıyor.

Aynı Arafat 3 Şubat'ta ilk defa mülteci durumundaki 4 milyon Filistinlinin geri dönüş sorununun İsrail'in demografik gereksinimleri göz önüne alınarak çözülebileceğini açıklıyordu. Aynı ihanet ve işbirlikçiliği Filistin Güvenlik Örgütü şefi Dahlan 11 Şubat'ta, tekrar ve daha açık ifade ediyordu: “İsrail '67 sınırlarına dayanan bağımsız bir Filistin Devleti'nin kurulmasına izin verir(!), Filistin'in Kudüs'teki hükümlerlik haklarını açıkça tanırsa göçmenlerin geri dönmesi konusu barış görüşmelerinde sorun olmaz”...

Arafat liderliğindeki Filistin burjuvazisi, varlığını İsrail'in “izni” ile sürdürme pahasına her şeye hazır.

Böyle bir ortamda ABD hegemonyasına başkaldıran ve Ortadoğu'daki yaşamsal emperyalist çıkarlarını geliştirmek isteyen AB de şiddetlenen İsrail Filistin savaşına -ABD'ye rağmen- müdahalesini yoğunlaştırdı. AB de kendi çıkarlarını gerçekleştirmenin yolunun Filistin'den geçtiğini iyi bildiğinden tarafsızlık ve barışçılık rolünü daha yoğun oynamaya başladı. Bir yandan AB zirvesinde Filistin Devleti'nin barış görüşmelerinin sonunda değil de başında ilanı ve kabulünün -tabii İsrail'in güvenliğinin temel alınması kaydıyla- gerekliliğini açıklarken; öte yandan Şimon Perez ve Arafat'ı Avrupa Parlamentosu'nda konuşma yapmaya davet ediyordu. Bu durum ABD'nin de, İsrail'in de canını sıktı. ABD, İsrail F-16'ları aracılığıyla Ortadoğu'da daha etkin ve kendisine rağmen bağımsız rol oynamaya çalışan AB'yi oldukça ciddi biçimde uyarmayı ihmal etmedi. AB temsilcisi Miguel Moratinos, Ramallah'ta Arafat'la görüşürken, İsrail füzeleri görüşme yapılan yerin 20-30 metre yakınına düşüyordu. Bunun karşısında AB temsilcisi bir yorum yapmayı dahi reddediyordu.

Öte yandan Suudi gerici-burjuva iktidarı baskı altında yoksulluğa mahkum ettiği halkın öfkesini dizginlemek, dışa yönlendirmek ve Afganistan saldırısında gerektiği gibi, halkın öfkesinden çekindiği için destek veremediği ABD'ye Ortadoğu'daki sadık müttefiki olduğunu göstermek için ve tabii ki kendisini koruyacak en önemli güç ABD olduğu için, ABD'nin Ortadoğu'daki planlarını kolaylaştıracak bir “barış planı”yla ortaya atıldı.

Tüm emperyalistlerin çabalarının Filistin Devrimi'nin koruzgınlığında kül olduğu bir süreçte, Suudi barış planı oldukça ilgi çekti. Kendisiyle aynı kaderi paylaşan ve ABD'ye uşaklıkta yarışan; varlıklarının devamının ABD'nin Ortadoğu'da sürekli varlığıyla garantili olduğunu iyi bilen Mısır ve Ürdün bu planı alkışlarken; Suriye, Lübnan, Irak, İran, Libya açıkça ve doğrudan bu planı reddediyordu. Reddedişleri elbette Filistin halkının devrim hakkını savunduklarından ve Suudi planının bu devrim hakkına karşı saldırı olmasından dolayı değil. Filistin üzerinde siyasi etkisi çok olan Suriye'nin tavrı özellikle sert oldu. 30 yıl aradan sonra ilk defa Suriye Devlet Başkanı, Lübnan'a aniden gidiyor ve Lübnan Devlet Başkanı ile Suudi Barış Planı'na karşı sert bir açıklama yapıyordu.

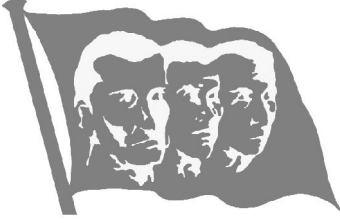
Suudi “Barış Planı” İsrail'in '67 sınırlarına geri çekilmesine karşılık İsrail'in varlığını tanıma ve ilişkilerin normalleşmesini vaat ediyordu. Planın geri kalanı ile ilgili açıklamaların Mart sonunda Lübnan'da gerçekleştirilecek Arap Birliği Zirvesi'nde yapılacağı belirtiliyordu. Suudilerin hem Suriye'yi atlatarak bu planı sunması, hem de mülteciler ve

Golan Tepeleri konusunda bir tek söz söylenmemesi Lübnan ve Suriye'nin şiddetli tepkisinin de temel nedeni. Her iki ülke de yüzbinlerce Filistinliyi mülteci kamplarında tutuyor, bunlardan kurtulmak isterken, Lübnan İsrail'in ilhak ettiği Şebaa bölgesini isterken, Suriye ise Golan Tepeleri'nden hem stratejik -Şam'a hakim bir yer- hem de ekonomik olarak vazgeçemez. Filistin devrimi şiddetlendikçe kuşatılmış olduğu tüm cepheleri, Ortadoğu'yu sarsmakta, çözmekte.

Bu çözümlenin yaşandığı en önemli taraf ise İsrail. Tüm bu planlar, tuzaklarla dört bir yandan kuşatılan Filistin halkının cevabı çok sert oldu. Kadın fedailerini doğuran Filistin halkı daha da güçlü saldırılarla devrim hakkını kullanmakta kararlı olduğunu haykırırken; siyonizmi de çözüyordu. Filistin Devrimi'nin yoğun, şiddetli ve kadın fedailerin de ortaya çıkmasıyla yeni bir dönemi ifade eden gelişimi, İsrail ordusunda ve toplumunda derin çatlaklar yaratmaya başladı. Özellikle orduda yaşananlar ciddi ve tehlikeli boyutlara ulaştı. Bir subay güvenlik sistemini şoke etmek için görev yerini izinsiz terk ederken, orduya üç-dört kuşaktır general yetiştiren, İsrail'in köklü ailelerinden son “general aday”ı subay, “işgal” altındaki topraklarda görev yapmayı reddedip istifa ediyordu. Bunlar gibi sayıları 400'e ulaşan askerler ortak bildiri yayınlarak, Batı-Şeria ve Gazze'den çekilmeyi, tek taraflı ateşkesi, Yahudi yerleşimlerinin kaldırılmasını, barış görüşmelerinin yürütülmesini istiyordu. Ayrıca 20 yıldan bu yana ilk defa onbinlerce İsraili “işgale-savaşa son, barış” sloganları, pankartlarıyla yürüyüş gerçekleştiriyordu.

Koca kayaları deviren suyun akışı değil, suyun akışındaki sürekliliktir. Filistin Devrimi, yıkılmaz-yenilmez, dünyanın en güçlü ve teknolojik kapasitedeki dev askeri aygıtı ve askerleşmiş toplumu sürekliliğinin gücüyle çözüyor. Tam da böylesi bir süreçte El-Fetih liderlerinden Mervan Barguti'nin İsrail halkını “ayaklanmaya” çağırması, söylemde bile olsa yerinde ve anlamlı.

İsrail'le Filistin arasındaki savaşın şiddetlenmesi Filistin halkının İsrail halkıyla birleşebileceği koşulları da olgunlaştırıyor, hazırlıyor. Bu ortak mücadele kendiliğinden oluşacak değil elbette. Bu konuda özgür, demokratik ve sosyalist bir Filistin'i hedefleyen devrimci örgütlere büyük bir görev düşüyor. ABD emperyalizminin ve siyonist İsrail burjuvazisinin attığı her adım İsrail halkını her geçen gün daha çok Filistin halkının; dolayısıyla Filistin Devrimi'nin yanına doğru itiyor. Çünkü İsrail Devleti'nin sürdürdüğü savaş, İsrail ekonomisini durma noktasına sürüklerken, işsizliğin yoksulluğun artışı her iki halkı en güçlü temelde biraraya getiriyor. ABD emperyalizminin hegemonyasının temel merkezlerinden biri olan Ortadoğu'daki sürekliliğini devam ettirmek ve AB, Rusya'ya karşı bölgede varlığını daha da güçlendirmek için savaşı tek yöntem olarak büyütmesi İsrail'deki söz konusu çatlağı, çözülmeyi büyütüyor/büyütecektir. İsrail, ABD emperyalizmi için ve onunla birlikte daha büyük bir savaşa sürüklenirken karşılarındaki en önemli engel ve büyüyen bir güç olan Filistin Devrimi'nin yükselişi tüm dengeleri, planları alt-üst ediyor. Bu durum hiçbir barış planının uygulanamayacağı kızgın ve yıkıcı bir zemin. Dolayısıyla böylesi bir zeminde ancak ve sadece tek bir gelişim olabilir, büyüyebilir; Filistin Devrimi'ni besleyen Filistin halkının devrim hakkını elde etme saldırıları. Bu ise Filistin halkının devrim hakkının gerçekliğe dönüşmesinin en önemli koşullarından biri olan, savaşın tüm yıkımını yaşayan İsraili işçi emekçilerle birlikte mücadelesinin koşullarını, araçlarını güçlendirecek, geliştirecektir.□

SEATTLE'DAN CENOVAYA “13 MART” HER YERDE!

İçinde bulunduğumuz Mart ayı Türkiye ve Kürdistan tarihinde bir zaman birimi olmanın çok ötesinde anlamlar yükledi. Mart, boydan boya bir devrim tarihini içerir oldu. 13 Mart'ta idam edilen yoldaşlarımızın anısı ile birlikte, 30 Mart Kızıldere direnişi, 8 Mart emekçi kadınlarının enternasyonalist lejandı, 12-15 Mart Gazi ayaklanması, 16 Mart Beyazıt devrimci öğrenci katliamı, yine 16-17 Mart'ta Halepçe'den, 21 Mart'ta Diyarbakır zindanına akan Kürdistan'ın “Mazlum” ve devrimci tarihi ile büyüyen Newroz serhıldanları, 18 Mart 1871'in Paris-Komün dehası... ve artık Mart, Kızıl Mart'tır.

Sadece Kızıl Mart da gösteriyor ki, ülkelerimiz işçi sınıfı ve emekçilerinin mücadele tarihi, devrimci düzey ve niteliktedir. Pek çok büyük gerçek devrim, tarihi ve zamanı yeniden yazdığı için bu niteliği kazanmıştır. Bizde de Mart, kızılaştığı ölçüde, on yıllardır sürdürdüğümüz savaşımın aynı devrimci niteliğinin göstergesi oldu. Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi, artık geriye düşmez devrimci nitelikleri kazanmıştır. Bu köklü nitelik, düzey, devrimimizin gücünü gösteriyor.

Denizlerden bu yana 30 yıllık savaşımımız, bu niteliğiyle, enternasyonal devrimci işçi sınıfının ve komünist hareketin sağlam bir müttefiki, en ileri mevzilerde en ileri görevleri başarma gücü ve bilincine sahip olduğunu artık kesinkes kanıtlamıştır. Devrimimiz, bugün dünya devriminin en önemli, en ileri mevzilerindedir. Bu ileri konum, en ön mevzilerde olduğumuz ölçüde, daha ileri, en ileri yürüyüşü sürdürmemiz gerektiğini gösteriyor.

Her büyük ve gerçek devrimin otobiyografisidir, devrim ve komünizm mücadelesinde ölenler. Ölüm, devrimin en mütevazı ama çelik uçlu kalemidir. Yazdıkları silinemez. Devrim savaşçıları ölümsüzdür, çünkü, taşıdıkları amaç, amaçlarına kılavuz olan düşünce ve insan soyunun ulaşabileceği en ileri niteliklere hepimizden önce ulaşarak devrim ve komünizmi simgeledikleri için ölümsüzdürler. **Devrim savaşçıları, hedefledikleri ve hayatlarını adadıkları devrim ve komünist sınıfsız toplumdaki ayrı biçimde yüceltilmemelidir.** Onları, bütün insanlığın en önünde mücadeleye iten ve ileri olan ne varsa yaşamlarına anlam katan her şey, devrim ve komünizmden ileri gelir. Devrim savaşçılarının yolunuza, zihnimizi ve yüreğimizi aydınlatan ışıkları bundan ileri gelir. Onları amaçlarından ayrı ele alanlar, onları gerçekten ölü göstermek ve gerçekten öldürmek isteyenlerdir. Ve bu, oportünizmin ve teslimiyetin belli başlı bir yöntemidir.

Ama devrimci mücadelemiz bu kirli ve eski savaş yöntemini, her zaman yine devrim ve komünizm savaşçıları ile boşa çıkardı. Onyıllarca kesintisiz devrimci çizgide sürdürdüğümüz mücadele, devrimci niteliğini bütün dünyaya böyle kabul

ettirdi ve öncü ileri konumunu, enternasyonalist mevzi kazanımı haline getirdi. Böylece burjuva sınıfın ve reformizmin buna karşı köhnemiş yöntemi, çok budala bir soytarırlık olarak kala kaldı.

Günümüzde Nazım Hikmet'i bir kez daha, ama gerçekten öldürmek istemeleri, her defasında Nazım'ı Nazım yapan komünizm gerçeğine çarpıyor. Türkiye ve Kürdistan devriminin son on yılda kazandığı, uluslararası ileri konum, ülkelerimizin bağrından çıkardığı bir komünistin, yine uluslararası burjuva gerici bir kampanya ile hedef seçilmesine yol açmıştır. Devrim, bir çok yöntemle, sinsi ama artık bunamış yöntemlerle zayıflatılmak isteniyor çünkü.

Bunun gibi daha birçok yöntemle ve en vahşi bağnazlıklar eşliğinde sürdürülen, devrimimizi uluslararası boğma çabaları, gerçek bir devrime, Türkiye ve Kürdistan devrimine karşı yürütülüyor. **Devrim, gerçek bir güç değilse, onu çevirme ve ezme şeklindeki karşı-devrim, bu kadar güçlü bastırmazdı.** Devrimimizin, on yıllar boyu birkaç kuşak feda ederek kazandığı ileri konumunu daha iyi anlamak gerekiyor.

13 Mart savaşçıları, devrimin ülkelerimize kazandırdığı ileri bir nitelik göstergesidir. Türkiye ve Kürdistan'da kapitalizm ve komünizm arasında on yıllarca süre-giden sınıf savaşımında İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar ve Seyit Konuk yoldaşların idam edilmeleri, bu komünist proleter niteliğin ışıltılı bir yönüdür.

Ülkelerimizde işçi sınıfı ve bilimsel sosyalist öğretinin, 15-16 Haziran işçi ayaklanmaları ile harlanan süreçle, tam da işçi sınıfının içinden çıkıp öncü birer partili komünist olan üç işçi yoldaşın mücadele hayatı, çağımızın bu en önemli iki sürükleyici gücünün aynı nehir yatağında buluştuklarının somut ifadesi olmuştur. Ülkelerimizde uzun yıllar ayrı mecralarda yürüyen bu iki devrimci gücün bir araya gelmesinde, bambaşka bir şey; bütün zamanların en devrimci dönüştürücü hareketi ortaya çıkar. Aynı tarihsel süreçte, pek çok sınıf bilinçli işçi, pek çok proleter, devrimci eylem ve hareket içinde burjuva vahşet eylemlerinde öldüler. Devrimci mücadelenin bir nitelik sıçraması eşliğinde olduğu bu aşamada, Türk burjuva sınıfının korkusu olağanüstü arttı. İşçi sınıfı ve komünist düşüncenin birleşen hareketi, o dönem en üst saldırı karşılığını, 12 Eylül faşist cuntası ile aldı. Devrimci savaşımın proleter komünist niteliğe evrildiği bu tarihsel dönemeçte, Türk faşist sermaye düzeni, bu hareketi simgeleyen bir saldırı ile komünist partili yoldaşlarımızı idam ederek katletti. Ama artık yol açılmış, devrimci sınıf savaşımı, proleter komünist bir düzeye ulaşmıştı. Bu katliam, bunu kanıtladı ve tersine bir sonuçla pekiştirmiş oldu. Ve devrimimiz, çok ağır mücadele koşulla-

rında kazandığı bu nitelik düzeyinden bir daha geri düşmeyecekti. Kapitalizmin en sert ilişki ve çelişkilerinin bağrında Türkiye ve Kürdistan proleter komünizmi gerçek bir güce dönüşmüştü artık. Birkez daha kendi kaçınılmaz hedefine akıp giden hayat, komünist işçi yoldaşlarla onurlandırıldı. **Hayatın onuru ise apaçık: Mücadele ölümsüzleştirir!**

Devrimci proletarya ve bilimsel sosyalizm birleşerek komünist parti düzeyinde devrimci bir sığrama ile sınıflar savaşının en önüne geçtiler. Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşlar ile Ethem, Seyit, Necati yoldaşlara değin devrimci mücadelenin ileri gelişiminin niteliksel kazanımıydı Kızıl Mart'ın 13 Mart'ı: **bilimsel sosyalizm, işçi sınıfında maddi güce dönüşebilir, aynı şekilde işçi sınıfı bilimsel sosyalizmle dünyanın devrimci dönüşümünü gerçekleştirebilir. 13 Mart 1982, bizim bir çeşit "Komün"ümüzdür.** 13 Mart bu karşılıklı ilişkide, 50 yıllık oportünist anlayışı da yıkmıştır. İşçi sınıfı ülkelerimizde, ekonomizmle-sendikalizmle sınırlı anlaşılmış, öyle ele alınmıştır. İşçi sınıfı ile komünizm arasındaki ilişkiye, aşamacı reformist zihniyetle yaklaşan tarihi oportünist anlayış, THKO ve diğer devrimci atlımlar tarafından ölümcül bir darbe yemişti. Ama bu oportünist mantık, günümüze kadar varlığını sürdürebilmiş, bazen etkin rol oynayabilmiştir. **Bugün pek çok siyasal yapının bu düşünsel handikabı ve bu handikabın pratikte dönüştüğü ekonomizm ve reformizm, kendi gelişimlerine ayak bağı olmaktan öteye, onların ölümcül bir zaafı haline gelmiştir. Bu bakımdan siyasal yapılar açısından, geleceklerini belirleyecek temel bir noktadır bu.**

THKO'dan TKEP/Leninist'e komünist proleter birikim ve nitelik, üç işçi komünist yoldaşın 13 Mart'ta idamlarına atfen kurulan 13 Mart Genç Komünistler Birliği Parti Kom-somol Örgütü ile kendini yeniden üretiyor. 13 Mart GKB, ülkelerimizde en mücadeleci devrimci gençlik örgütü oldu. Kom-somol'un devrimci esini, köklü ve çok güçlü kaynaklardan geliyor. Bu anlamda 13 Mart savaşçılarının temsil ettiği komünist düzey ve yarattıkları devrimci esin, partili ve proleter devrimci savaşımımızın sürekliliğinde ve yükselmesinde büyük rol oynamıştır. 13 Mart GKB-Merkez Komite Üyesi SİBEL SÜRÜCÜ (Güneş) yoldaş, 22 Nisan 2001'de zindan savaşlarında, Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşirken, aynı proleter komünist esin ve yürüyüşle ölümsüzleşti.

Türkiye ve Kürdistan devrimi, yolun başında değildir. Modern çağın sınıf savaşimleri, ülkelerimizde kısa bir tarihe olağanüstü yoğun ve nitelikli birikimler ve deneyimler sığdırdı. **Devrim ve komünizm, bu topraklarda çoktandır maddi, nesnel bir güçtür.** Bugün zindanlarda eşsiz bir mücadele eşliğinde onlarca devrimcinin takvim yapraklarını tüketircesine yaşamı sonsuzlaştırması, tam da bu gücün gerçekliğidir işte. Son on yılda, Türkiye ve Kürdistan'da on binlerce devrimci ve emekçi, düşünceleri ve kurtuluş amaçları için en büyük özveriyi göstererek ölümsüzleşti. Bu durum, tüm bu dönemin devrimci karakterini ve büyük gücünü kanıtlar. **Ortaya çıkan devrimci durum ve büyük savaşımınla kazandığımız ile-**

ri devrimci konum, en devrimci amaç ve araçlarla sonuna kadar götürülmelidir. Devrim ve komünizm bizde de bir he-yula olmayı, ütopya kalmayı, salt soyut düşünce, ideal ve propaganda olmayı çoktan geride bıraktı. Modern sınıf çelişki ve çatışmalarının döngüsünde devrim, çoktandır bizde somut, maddi, kaçınılmaz ve güncel bir güç olmuştur. Nitelik olarak bu düzeye ulaşan savaşımında, oyalanmamalı, ortaya çıkardığı güç ve enerji heba edilmemelidir. Devrimci savaş gücü ile Kürdistan'ın devrimci ufku ve uluslararası çapta öne çıkan devrimci birikimimiz, bir yandan en vahşi burjuva iç savaş yöntemleri ile zayıflatılmak istenirken, bir yandan da tasfiyec-i, devrimci olmayan hedeflerle oyalanıyor: **devrim ertelenmeye, söndürülmeye ve bastırılmaya çalışılıyor.**

Bugünlerde iki cephede ileri sürülen "ana dil" ve "üç kapı-üç kilit" yaklaşımları, farklı yollardan bu burjuva hedefin sınırları içinde kalıyor. Kürdistan sorunu ve zindanlar sorunu gibi sınıf savaşının ve devrimin en merkezi sorunlarını, bir devrimin temel sorunu olan iktidar sorunu ile dolaysız ilişkili bu konuları, bu denli güncelleştiren, onca aşama ve birikimden sonra **devrim ve iktidar sorununun somut biçimi ve yolu** haline getiren şey, yine somut ve güncel olan devrimin kendisidir. **Devrimi, ana ve merkezi konularından uzaklaştırmak büyük bir yanıltır.** On yıllarca en devrimci çizgide ve en devrimci amaçlarla sürdürdüğümüz mücadelemizin ve onun güncelleştirdiği devrimimizin gücünü daha iyi anlamalıyız. Kürdistan sorunu ve zindanlar sorunu ancak devrimci yoldan yürünerek bize özgürlüğün kapılarını açacaktır.

"THKO, THKO/MB, TKEP sürecinde yaratılan ne kadar devrimci değer varsa, tümünün ve bu onurlu tarihin temsilcisi olan TKEP/Leninist, mücadele dolu bir geçmişten geliyor, önünde ise devrimci bir gelecek uzanıyor. Yüzünü daima geleceğe, komünizme, devrime çeviren TKEP/Leninist, büyük uluslararası komünist birikim ve 30 yıllık kendi devrimci birikimine dayanarak, sosyalizm ve proletarya diktatörlüğü yolunda, devrim ve devrimde zafer yolunda güvenle yürüyor. Bu yol, devrimin zafer yoludur." (THKO'dan TKEP/L'ye Leninist Parti'nin Kısa Tarihi)

Seattle'dan Cenova'ya, yeni "Komün"ler, "Yeni 13 Mart Savaşçıları" ile doğacaktır. Devrimci proleter komünizm, bütün dünyanın özgür ve sınıfsız geleceğidir.

**13 MART SAVAŞÇILARI ONURUMUZDUR!
ZİNDANLAR YIKILACAK DEVRİM KAZANACAK!
ZAFERE KADAR DEVRİM- YA DEVRİM YA ÖLÜM!
FABRİKALAR TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!
YAŞASIN PROLETARYANIN
DEVİRİMCI SINIF PARTİSİ TKEP/LENİNİST!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!**

**TKEP/Leninist Sempatizanları
Stuttgart**

Not: Elimize faks yolu ile ulaşan bu yazıyı güncel niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

KAPİTALİST KABUK PARÇALANIYOR!

Kapitalist sistemin gelişim yasaının olmazsa olmaz bir koşulu ortaya çıkan krizlerini; üretimin ve sermaye niteliğinin ulaşılmış olduğu düzeyden, yarattığı toplumsal sonuçlardan bağımsız ele almak; gelişmenin yönünün ne olacağı sorununa diyalektik bir bakış açısından ve “zorunluluk” bilincinden yoksun olarak bakmaktır. Ancak, bilimsel bir bakış açısı bize; kapitalist sistemin yeni bir dünya krizi ile sarsılmakta olduğu bu süreci doğru olarak tahlil edebilmeyi, taşıdığı çöküş dinamiklerini tüm yönleriyle açığa çıkarmayı ve toplumsal dönüşümü zorunlu kılan evrenin sınırlarına gelip dayandığını ortaya koymayı sağlayabilecektir.

Kapitalizm, kendi işleyiş yasağı gereği; zorunlu “durak”lar olan ekonomik kriz dönemlerinde, her defasında bir öncekinden daha şiddetli ve yıkıcı etkilere sahip sonuçlar doğurarak yol alır ve bir sonrakinin tüm maddi koşullarını hazırlar.

Her kriz döneminde sistemin çelişkileri ve uzlaşmaz karşıtlıkları çok daha fazla gözle görünür biçimde açığa çıkar ve çatışmalar derinleşerek büyür. Bir yanda sayıları hızla çoğalan işsizler ordusu, diğer yanda sayıları hızla azalan kapitalistler... Bir yanda her türlü yaşam araçları ellerinden alınarak yoksulluğa ve açlığa mahkum edilen çoğunluk, diğer yanda bütün servete ve zenginliklere el koyan azınlık... Ve her türlü iradeden bağımsız olarak kapitalizmin “son”una doğru hızla sürükleniş...

Kapitalizm, kendi gelişim yasağına uygun olarak, üretimin yoğunlaşmasıyla birlikte bir üst evresi olan emperyalizm aşamasına ulaşması sonucu, kendi tarihsel sürecinin sonuna doğru sürüklenişinin tüm koşullarını da kendi eliyle yaratmış oldu. İçinde barındırdığı bütün çelişkilerin, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının da derinleşmesine, yoğunlaşarak gözle görülür biçimde açığa çıkmasına ve kölelik zincirlerinin ağırlığının daha da hissedilir hale gelmesine yol açtı. Bu; kapitalizmin bağrında serpilip, gelişen tekellerin ölümcül yaralar almış bir hayvanın tüm bağlarından kurtulup, önüne çıkan her şeyi ezip geçmesi gibi yol almasıydı. Sonunda öleceğini, yaralarının onarılmaz olduğunu bilse de güdülerini ona daha hızlı, daha dizginsiz koşmasını emrediyordu, öyle de oldu.

Emperyalizm aşamasına ulaşan kapitalizm, bütün bir yüz yıl boyunca kapitalist tekellerin daha da güçlenmesi ve toplumsal yaşamda egemenlik kurmasını sağlamıştır. Ekonominin temel sanayi kollarına, hammadde kaynaklarına el koyan ve giderek devlet mekanizmasını ele geçiren tekeller, tüm toplumsal sermayenin egemen ve denetleyici gücü olurken aynı zamanda yoğun sömürü koşulları ve yarattıkları yıkım; çelişkilerin keskinleşmesine, emek sermaye çatışmasının boyutlanmasına yol açmıştır. Sermayenin merkezileşmesi yönünde, hareket eden kapitalist gelişme; tekeller arası birleşmeyi, kendi aralarında

birlik kurmayı, hangi yoldan ve her nasıl olursa olsun birbirlerinin sermayelerine el koymayı, rekabet gücünü arttırabilmek için her türlü yasadışılığı kural olarak belirleyerek ilerler. Hiçbir engel tanmadan, “...rakiplerini ‘mütevazı’ bir bedelle satın almaktan Amerikan usulü dinamit kullanmaya değin her türlü yola ‘başvurarak’...” kendine yol açan sermayenin merkezileşmesi eğilimi, sonuçta tüm dünya kapitalist ekonomisini kendi denetimine alan uluslararası dev tekelleri yaratır ve dünyanın ekonomik yönden yeniden, yeniden paylaşımı için kapitalist tekeller arası rekabeti daha da keskin hale getirir.

Kapitalist üretim biçiminin “doruk” noktası olan ekonomik kriz dönemleri; tüm bu çelişki ve çatışmaların derinleştiği/keskinleştiği dönemlere tekabül eden ve bir sonraki dönemin maddi koşullarını da hazırlayan zorunlu tarihsel bir eğilimdir. Her biri, birbirini tetikleyerek bir sonrakini besleyip büyüten bu kriz dönemleri; sermayenin giderek daha az elde birikmesine ve merkezileşmesine büyük bir hız katar ve her defasında toplumun daha büyük bir kesiminin daha da ağırlaşmış kölelik zincirleriyle, daha az kapitalist tekelin boyunduruğu altına girmesine yol açar.

Kapitalizmin bütün çelişkilerini açığa çıkararak yol alan teknelci kapitalizm; yarattığı toplumsal yıkımla birlikte, kendi yıkılış dinamiklerini de olgunlaştırdığı, sermaye egemenliğine son vermeyi zorunlu kılan bir aşamaya ulaşır. Bu; aynı zamanda teknelci kapitalizmin, içinde taşıdığı asalaklık ve çürüme niteliğinin de ulaşılmış olduğu boyutu gösterir.

Serbest rekabetin egemen olduğu kapitalizmin 1860-1870 yılları arasında gelişme sınırına dayanması, yeni bir evreye geçişin de koşullarını hazırlıyordu. Avrupa’da “Büyük Depresyon” adı verilen dönemde (1873-1896), bazı kapitalist ülkelerin yükselişe geçmeleri, o güne kadar hegemonyasını koruyan İngiltere’nin bu konumunu yitirmesine yol açtı. Bu dönem, aynı zamanda, sermayenin birikim ve yoğunlaşmasının hız kazandığı, teknelci birliklerin kurulmaya başladığı sürece işaret eder. Bütün gelişmiş kapitalist ülkelerde tekeller arasında gerçekleşen birleşmeler, sermayenin daha az elde yoğunlaşmasını ve dünya pazarını ele geçirmeye çalışan kapitalist devletlerin rekabetini hızlandırmıştır. Artık serbest rekabetin egemen olduğu eski kapitalizm gününü doldurmuş ve yerini teknelci kapitalizmin egemenliğine bırakmaktadır.

19. yy. sonundaki kapitalizmin bu gelişimi, daha yüksek bir ekonomik toplumsal evreye geçişin koşullarını hazırlarken; 1900-1903 bunalımı tekellerin tüm ekonomik yaşamda belirleyici rollerinin pekişmesine yol açarak kapitalizmin, emperyalist bir aşamaya geçmesini ve teknelci kapitalizm haline dönüşmesini sağlamıştır.

Tekelci kapitalizmin ilk eğilimi, tekel-devlet bütünleşmesi ni güçlendirme yönünde oldu. Dünyanın ekonomik yönden yeniden, yeniden paylaşımı savaşının yürütülebilmesi ve kapitalistler arası sertleşerek devam eden rekabetin sürdürülebilmesi, tekeller lehine düzenlenen güçlü bir devlet mekanizmasıyla mümkündür. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın yarattığı yıkım ve savaş sonrası ortaya çıkan kapitalizmin dünya krizi sürecinde, tekeller tarafından ele geçirilen devlet; tüm ekonomik ve toplumsal yaşamı tekeller lehine düzenleyen bir mekanizmaya dönüştürüldü. Ekonominin bütün temel kollarını ele geçiren, hammadde ve zenginlik kaynaklarına el koyan tekeller, sermayenin daha az elde birikmesinin de tüm koşullarını yaratarak toplumun mülksüzleştirme sürecini hızlandırdılar.

Bu süreç aynı zamanda bir çağın sonu ve 1917 Ekim Devrimi'yle açılan bir çağın başlangıç aşamasıydı.

1929 dünya bunalımı ve ardından patlak veren II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra dünya ticareti, kapitalizmin tarihinde o zamana dek hiç görülmemiş bir sermaye birikimine tanık oldu. Daha yoğun sömürü altında gerçekleştirilen sermaye birikimi aynı zamanda tekellerin daha da güçlenmesi demekti ve bu süreç devletlerin ve uluslararası resmi kapitalist kurumların tamamen tekellerin denetimine geçmesini getirdi. Savaş sonrası ABD emperyalizmi, özellikle kapitalist dünyayı sosyalizmden gelecek çeşitli saldırılara karşı, bir blok olarak korumak için harekete geçmek zorundaydı. ABD emperyalizminin hegemonya kurmasına yol açan koşullar da böylece doğmuş oldu.

Ekonomik olarak muazzam bir büyüme -özellikle savaş sırasında- gösteren ABD emperyalizminin zorunlu olarak yeni pazarlar yaratması gerekiyordu. Fakat savaş yıkımına uğrayan Batı Avrupa ülkeleri bu ihtiyacına cevap vermediği gibi, Soğuk Savaş sonucu pazarlarını kapatan Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinin yanısıra, sömürü için geniş bir pazara sahip Çin de devrimini gerçekleştirmişti. Zorunlu olarak yönünü yine savaş yıkımına uğrayan Batı Avrupa ülkelerine çevirdi. Bir yandan bu ülkelerin yeniden kurulmasını sağlamak için "Marshall Planı"nı uygulamaya sokarken, diğer yandan Latin Amerika'da; İngiltere ve Almanya'nın egemenliğine son verdirerek, tamamen kendi yatırımlarına yönelik "özel çiftliği" haline getirdi. Güney Asya, Yakın Doğu ve Afrika'da; Batı Avrupa sömürgeleri statüsüne son verdirerek, tamamen kendi egemenliğini sağladı. Bu arada Sovyetler Birliği'nin yükselişe geçmesi ve kapitalist dünyayı tehdit eder düzeye ulaşması, askeri harcamaların büyük boyutlarda yükseltilmesine neden oldu. ABD emperyalizmi, bir yandan ihraç mallarına ve yatırımlarına pazar yaratma ihtiyacı, diğer yandan sosyalizmden gelecek çeşitli saldırılara karşı korunmak için; Batı Avrupa ve Japonya'nın kapitalist yeniden kuruluşuna yardım programları, az gelişmiş ülkeleri kalkındırma programları, anti-komünizmi sürdürebilmek için gerekli askeri harcamalar biçiminde muazzam fonlar dağıttı.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın sonucunda oluşan savaş borçları ve ödentilerinin ağır yüklerinin aksine, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası, Avrupa ülkeleri ve Japonya'nın

ekonomik yönden yeniden kuruluşu ve büyümesi, ABD emperyalizminin aktığı dolarlar sayesinde kolaylaştırıldı. Fakat, kapitalizmin yasaları işlemeye devam ediyordu. Başta ABD emperyalizmi lehine işleyen süreç Avrupa ülkelerinin ve Japonya'nın gelişmesiyle aleyhine dönmeye başladı. Avrupa kapitalistlerinin toplam gücü, ABD emperyalizminin gücüne ulaşmış, Japonya ayrı bir emperyalist blok olarak rekabet gücüne ulaşmıştı. '60'lı yılların sonunda ABD emperyalizminin hegemonyası -özellikle de Vietnam yenilgisinden sonra- tartışılmaya başlanmıştı.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra tüm dünya kapitalist ekonomisi her alanda hızlı bir uluslararasılaşma yaşamış, uluslararası sermaye akışındaki artış en üst boyutlara varmıştır. "...ürünleri için sürekli gelişen bir pazara duyulan ihtiyaç, dünyanın her tarafında burjuvazinin peşini kovalamaktadır. Burjuvazinin her tarafa yuvalanması, her tarafa yerleşmesi, her tarafla ilişki kurması"nın dayattığı zorunluluk, kapitalist dünyanın ekonomik olarak emperyalist güçler arasında yeniden paylaşılmasını getirmiştir. Bu yeniden paylaşım '70'li yıllarda ABD, AB ve Japonya'nın bütün kapitalist dünya üzerinde egemen emperyalist bloklar oluşturmasını getirdi. Bu süreç aynı zamanda tekellerin çok uluslu şirketler haline dönüşmesini ve tüm kapitalist dünya ekonomisinin üzerinde egemenlik kuran dev emperyalist tekellerin ortaya çıkmasını sağladı.

Kapitalist merkezlere doğru akan aşırı sermaye birikimine rağmen, '60'lı yılların sonuna doğru kapitalist dünya ekonomisinin yavaşlama sürecine girmesi aynı zamanda emperyalistler arasındaki hegemonya savaşına denk düşüyor ve yeni bir dünya krizinin eşğine sürükleniliyordu. '60'lı yılların sonu ile '70'li yılların başında kapitalist dünya ekonomisi gelişmesinin yeni bir dönüm noktasına ulaştı.

Savaş sırasında ve sonrasında büyük bir sermaye birikimi elde edilmesine rağmen bunun sınai yatırım alanlarına yöneltilmemesi başlayan duraklama eğilimini daha da derinleştirmiştir. Bu düşme eğiliminin bir göstergesi olan tekellerin büyük çaptaki birleşme hareketi, ABD mali sermayesinin tekelci niteliğini daha da katılaştırarak, sınai yatırımlardaki durgunluğu daha fazla körüklemiştir. Bir diğer önemli etken de, komünizm tehdidi karşısında sermayenin büyük bölümünün silah sanayine ve askeri harcamalara aktırılmasıdır. 1970 yılı sonunda yapılan bir araştırma ABD'nin askeri harcamalarının iç istihdam üzerindeki etkilerini çarpıcı biçimde ortaya çıkarmıştır: "Silahlı kuvvetlerde (3,1 milyon), askeri sanayilerde (3 milyon) ve bu ikisinin de dolaylı olarak meydana çıkardığı alanlarda istihdam edilen insanlar toplamının 22 milyona eriştiği ve buna resmi istatistiklerdeki işsiz sayısı da (7,9 milyon) eklendikten sonra, askeri harcamaların olmaması durumunda işsiz kalacak insan oranının tüm emekçi nüfusun %25,6'sına ulaşacağı hesaplanmıştır. Bu oran 1930'ların Büyük Bunalımı sırasında ortaya çıkan en yüksek işsizlik oranının (%24,9) da üzerindedir..."

Buna karşılık Batı Almanya başta olmak üzere Avrupa kapitalist devletleri ve Japonya, savaş sonrası yıkımını IMF sistemi adı altında gerçekleştirdikleri yeniden kuruluşla atlattı,

yenilenen teknolojilerle üretken güç artırılarak hızlı bir büyüme gerçekleştirmişlerdi. Fakat başarılı bir gelişim seyri izlenimi veren bu uluslararası kapitalist mekanizmanın kendi içinde taşıdığı çelişkileri daha da derinleşmesi ve '70'lerin başında IMF sisteminin çöküşüyle birlikte, dünya kapitalist sisteminin yeni bir krize doğru sürüklendiği görüldü. Dünya kapitalist sisteminin aşırı sermaye birikimi ve merkezileşme yönündeki eğilimi, kendini 1973 sonundan itibaren başlayan bunalımla ortaya koydu ve içinde taşıdığı çelişki ve çatışmaları bir üst düzeye çıkardı.

Aşırı sermaye birikimi sonucu ortaya çıkan kapitalist sistemin bu krizini atlama çabaları, üretimin, ucuz emek gücünün bulunduğu gelişmekte olan ülkelere kaydırılmasını getirdi. 1975 ortalarına doğru spekülasyon hareketleriyle belli bir canlanma sağlanabiliyorsa de, bu bir ekonomik büyümeye işaret etmiyordu. Bu büyümenin olması da mümkün değildi. Çünkü, sermaye birikiminin ulaştığı boyut ve onu merkezileştirme eğilimi, sermayenin kendi önündeki en büyük ayakbağını oluşturuyor, artık üretime yönelik yatırımların önünde engel oluyordu.

Bütün emperyalist-kapitalist ülkelerde sermayenin büyüme hızları 1950'lerin ve '60'ların çok altına düşmüş, ekonomik büyüme bir yana, sürekli artan işsiz sayısı, yükselen enflasyon, büyüyen yoksulluk oranları kapitalizmin bunalımının kalıcı hale geldiğini gösteriyordu. Resmî kayıtlara göre kapitalist ülkelerde 1960 ortalarında 5 milyon olan işsiz sayısı bu dönemde 15 milyona çıkıyor, ardından belli bir iyileşme dönemi gelse de işsiz sayısı 17 milyona yükseliyordu. 1978 yılı rakamlarına göre yaklaşık 800 milyon insan mutlak yoksulluk içinde yaşarken, zenginle yoksul arasındaki uçurum hızla derinleşiyordu.

Kapitalizmin krizini atlama için üretimi ucuz emek gücünün bulunduğu ülkelere kaydırması; sömürünün daha da genişletilmesini, daha yoğunlaşmasını, daha fazla artı-değere el konulmasını zorunlu hale getiriyordu. Sermayenin herhangi bir dirençle karşılaşmamasının koşullarının nasıl yaratılacağı açıktı. Üçüncü dünya ülkelerinin büyük bir bölümünde, işbirlikçi burjuvazi eliyle askeri darbeler, sıkı yönetim, olağanüstü hal uygulamaları gerçekleştirildi. Bu yolla, ücretleri düşürmek, istihdamı azaltmak, sosyal yardımları kaldırmak, sendikaları dağıtmak, terör, katliam, işkence, hapis cezalarıyla tüm toplum baskı altına alınıp sermayenin önündeki tüm engeller kaldırılmaya çalışıldı ve devletlerin militarist yapısının güçlendirilmesinin önü açıldı.

Bir yandan gelişmekte olan ülkelere derinleşmeye başlayan ekonomik krizler, diğer yandan gelişmiş kapitalist ülkelerdeki emekçi sınıfların gerçek ücretlerindeki düşüşün omuzlarına çok daha ağır yükleri bindirecek olması, kapitalistlerle emekçiler arasında derinleşen çelişkilerin giderek daha da keskinleşeceği ve yıkımın evrensel boyuta yükseleceği bir evreye doğru hızla sürüklendiğini gösterirken; dünya kapitalist sisteminin 1960'lara kadar olan göreceli istikrarının çöküşünü de açıkça ortaya koyuyordu.

Her canlı mekanizmada olduğu gibi; doğup, büyüyen ve gelişim sürecini tamamlayarak yok olma sürecine giren kapitalizm; tam bir yüzyıldır en yüksek ve aynı zamanda çöküş aş-

masında varlığını sürdürmeye çalıştı. "...artık içeriğine uymayan bir kabuktan çıkarılması yapay olarak geciktirilirse kesenkes çürüyecek olan, belki bu çürüme durumunu oldukça uzun bir süre sürdürecektir..." olan kapitalizm; uzayan çürümenin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkardığı kokular daha fazla yayılmaya ve daha yoğun hissedilmeye başlanmasıyla, son bir hamle olarak yeni bir saldırı hareketi başlattı. Bu; sermaye sınıfının "Yeni Dünya Düzeni" diye attığı "son" çılgınlığı.

1980'lerle birlikte ABD emperyalizmi öncülüğünde başlatılan topyekün saldırı hareketi yıkıcı sonuçlarını çok kısa sürede açığa çıkarıyor, dünyanın büyük bir bölümünde ayaklanmalar, iç savaşlar, genel grevler, direnişler, sokak çatışmaları, geniş kitle eylemleriyle kendini gösteriyordu. Emperyalist-kapitalist sistemin artık kalıcı hale gelmiş bulunan yapısal krizini aşmak için, bağımlı ülkelerin kapılarını tekmeleyerek gerçekleştirmeye çalıştığı ekonomik ilhak girişimi büyük bir yıkım ve yoksullaşma yaratarak ilerlerken, karşısında sınıf hareketinin güçlü dirençleriyle karşılaşılıyordu.

'80'li yılların sonuna doğru sosyalist sistemdeki geriye düşüşün de etkisiyle sömürü ağlarını daha da dizginsiz genişleten kapitalizmin yıkıcı etkileri kendini daha can alıcı biçimde gösteriyordu. Emperyalist tekellerin önündeki her türlü engeli kaldırarak bütün dünya emekçilerini daha yoğun bir sömürüye tabi tutan ve tüm dünyayı köle pazarı haline getirmek isteyen kapitalizm, attığı her adımda arkasında daha büyük bir yıkım gerçekleştiriyor, kendisiyle birlikte tüm insanlığı da yok oluşun eşiğine sürüklüyordu.

Ekonomik ilhakın sonuna kadar vardırılması hedefinin; politik çevirme hareketinden, şiddet yöntemleri kullanmaya değin her türlü "zor" aracı devreye sokularak gerçekleştirilmeye çalışılması, her alanda emekçi sınıflarla sermaye sınıfı arasındaki çatışmanın derinleşmesine, sınıf savaşımının yaygınlaşmasına yol açıyordu. Tüm geçim araçlarından soyundurularak, yaşamın dışına itilmeye çalışılan üretici güçlerin; bağımlı ülkelere, kapitalist merkezlere kadar varan en geniş kitleleriyle, kendilerine dayatılan bu insanlık-dışı düzene karşı harekete geçmesinin koşulları, kapitalist üretim tarzı içinde sermayenin kazandığı niteliğin kendisi tarafından yaratılıyordu.

'90'lı yıllarla birlikte, iflas etmeye başlayan fakat sonuna kadar vardırılması zorunlu olan "Yeni Dünya Düzeni" politikalarının; kapitalizmin krizinin bağımlı ülkelere kaydırılmasının da bir aracı olduğu ortaya çıkıyor, bütün ülkelere yayılan kriz; dalgaların kıyıları dövüp geri dönmesi gibi yeniden kapitalist merkezlere dönmeye başlıyordu. Savaşların, işsizliğin, yoksulluğun, açlığın büyük bir hız kazanmasının, kapitalizmin doğal ve zorunlu bir sonucu olduğu artık bilinçlere çıkmaya başlamıştı. Sadece '90-'95 yılları arasında yaşanan iç savaşlarda 5,5 milyon insanın hayatını kaybetmesi, insanlığın yaşadığı yıkımın hangi boyutlara ulaştığını da ortaya koyuyordu.

Kapitalist üretim tarzının tarihi eğilimi olarak varması gereken hedefi; sermayenin merkezileşmesi olarak kendini ortaya koyar. Bu; "...daha önce oluşmuş bulunan sermayelerin yoğunlaşması, bağımsızlıklarına son verilmesi, kapitalistin kapitalist tarafından mülksüzleştirilmesi, birçok büyük sermayenin, bir-

kaç büyük sermayeye dönüştürülmesidir...” Sermayenin merkezileşmesi ve üretici güçlerden başlayarak kapitalistlerin kendilerine kadar varan mülksüzleştirilmenin gerçekleştirilmiş olması; taşıdığı çöküş dinamikleriyle birlikte bütün bir yüzyıldır gelişimini sürdürmüş tekelci kapitalizmin, içine girdiği “yeni evre” ile birlikte tarihsel sürecinin gelip dayandığı sınırların “son” noktasıdır.

Kapitalizmin dünya krizinin yeni bir sürecine girdiğinin göstergesi de olan 1997- ‘98 krizi, ortaya çıkmış bütün sonuçlarıyla sıçramalı çöküşünü ilan etmiş ve süreci derinleştirmiştir.

Bu sonuç kendini; kapitalist üretim tarzının geldiği noktada göstermektedir. Üretimin tam toplumsallaşması sonucu elde edilen sermaye birikiminin dev emperyalist tekeller elinde merkezileşmesi, görülmemiş ölçülere varan mülksüzleştirilmenin gerçekleştirilmesi sonucu derinleşen yoksullaşmanın tüm insanlığı yıkım noktasına getirmesidir.

Sermayenin merkezileşme eğiliminin zorunlu bir sonucu olan mülksüzleştirilmenin, bu krizle birlikte yeni bir evreye işaret etmesi, emperyalist tekeller arasındaki rekabet savaşının ulaştığı boyutlarda da kendini ortaya koymaktadır.

‘97 Asya krizi sürecinde yoğunlaşarak, şirket evlilikleri, ortaklıklar, satın almalar, iflaslar biçiminde gerçekleşen tekeller arası rekabet savaşı, tarihinin en tepe noktasına vardırılmış; “... küçük balıkların köpek balıkları tarafından yutuldukları ve kuzuların borsa kurtları tarafından mideye indirildiği...” rekabet savaşının en şiddetli biçiminin yaşandığı bu süreç, birikmiş tüm zenginlik ve servetin, yani tüm toplumsal sermayenin “köpek balıkları ve borsa kurtları” tarafından ele geçirilmesinin büyük ölçüde gerçekleşmesini sağlamıştır. Fakat, kapitalizm kendi doğasına uygun hareket etmekte ve “köpek balıkları ve borsa kurtları”nın kendi aralarındaki rekabeti de bir üst boyuta taşımaktadır. Aynı zamanda tüm dünyanın da yok oluşunu getirebilecek bu savaşım kapitalistlerin kendi iradelerinden de bağımsız olarak ilerlemektedir.

2000’li yıllarla birlikte şiddetlenen bu savaş, 11 Eylül’le birlikte doruk noktasına ulaşmış; “Yeni Evre”nin en belirgin özelliği olarak ortaya çıkan “sıçramalı” gelişim seyri kendini tüm yönleriyle göstermeye başlamıştır.

Ekonomik ilhaklarla tam bir yıkıma sürüklenen ülkelerde, işsizliğin dev boyutlara ulaşması, açlık ve yoksulluktan kaynaklı ölümlerin kitlesellik kazanması; kapitalist merkezlerin kendilerini de saran bu yıkımın görülmemiş boyutlara ulaşması, “ölüm-kalım” noktasına gelmiş insanlığın “sıçramalı” bir şekilde kapitalizmi aşma bilinciyle hareket etmesini sağlarken; tekelci kapitalizmin çöküşünün de “sıçramalı” bir evrede hareket ettiğini ortaya koymaktadır.

Kapitalist dünya sistemini tüm temellerinden sarsan bir şekilde kendini gösteren kriz sermayenin kördüğüm haline gelen ayakbağlarını artık hiçbir şekilde çözme yeteneğinde olmadığını da göstermektedir. Kendi yıkımını da gerçekleştirecek proleter sınıfı kendi elleriyle yaratan, bir yandan üretimin tam toplumsallaşmasını sağlayarak proleter sınıfın saflarını sürekli genişleten, diğer yandan toplumsal üretim sonucu yaratılan toplumsal mülkiyetin azınlık bir asalak sınıf tarafından ele geçiril-

mesini sağlayan kapitalizm, kendi temel çelişkisinin de ortadan kaldırılmasını zorunlu hale getirmiştir. Bu zorunluluğun bilincinde olan sermaye sınıfının kendini koruma güdüsüyle başvurabileceği tek yöntem vardır, o da; şiddet! 11 Eylül ile birlikte tüm dünya emekçi sınıflarına, ezilen halklara karşı açıkça ve süresiz ilan edilen savaş; sermaye sınıfının elinde kalan tek silahıdır. Ve bu silahını hiçbir tereddüt göstermeden sonuna kadar kullanacaktır.

11 Eylül’le birlikte büyük bir hız kazanan sınıflararası “ölüm-kalım” savaşı, dünyanın bütün kıtalarında kendini ayaklanmaların yaygınlaşmasıyla göstermektedir. Ulaşmış olduğu üretim düzeyinde en büyük ilerlemeyi sağlayarak, gelişiminin tüm maddi koşullarını kendi elleriyle yaratan üretici güçler, daha ileri gidişinin önünü kesmeye çalışan ve her türlü yabancılaşmayı yaratan kapitalizmin yıkımını her gün biraz daha fazla yaşamakta ve yığınlar halinde yaşamın dışına itilmektedir. Tepedeki bir avuç emperyalist tekelin it dalaşında, tarihinde görülmemiş boyutlara ulaşan işten atmalar sonucu yaşanan yoksullaşma ve yıkım artarak devam etmektedir.

2001 sonuna doğru açıklanan işten atılan işçi sayısının dünya çapında ulaştığı boyut kapitalizmin kendi iflasının da açıkça ilanıdır. 11 Eylül’le birlikte daha da hız kazanan işten atmalar 1,5 milyara ulaşmıştır. Bu rakam bize, gerçeğin bütün çıplaklığıyla görüldüğü yüzlerle ifade edilen bir avuç azınlık dışında, milyarlarca insanın yoksulluk içinde kıvrandığı dünya tablosunu gösterir. 3 milyar çocuktan 1 milyarının açlık sınırında yaşadığı, bebek ölümlerinin her gün katlanarak arttığı, açlık ve yoksulluktan kaynaklı ölümlerin kitlesellik kazandığı, doğanın son 25 yılda 2500 yılda tüketildiğinden daha fazla tüketildiğinin ortaya çıktığı bu tablodan yansıyan görüntüler daha fazla sıralanabilir. İnsanlığın bugüne kadar yarattığı birikim ve zenginlik sayesinde tek bir insanın bile aç kalmaması gerekirken; rakamların ortaya koyduğu bu yıkım ve tahribatı iliklerine kadar yaşayan insanlık, kendisiyle birlikte yok oluşa sürüklediği bu akıl-dışı hale gelmiş kapitalist sisteme karşı tüm dünyada savaş bayrağını yükseltmektedir.

“...Savaşın doğurduğu evrensel yıkımın sonucu olarak geçireceği serüvenler ne denli uzun ve yorucu olursa olsun, proletarya devriminden ve onun zaferinden başka bir biçimde sonuçlanmayacak olan devrimci bunalım, dünya ölçüsünde...” açığa çıkmıştır. Bu; büyük bir ilerleme kaydederek toplumsal üretim yaratma aşamasına gelmiş insanlığın, yarattığı tüm birikiminin, zenginliğinin yani yine toplumun kendisinin olan servetin üzerine yapışmış bir avuç asalak kapitalist tekelin, artık yapıstıkları yerden sökülüp atılma zorunluluğunu gösteren aşamadır. Proletarya diktatörlüğüne geçişin tüm koşulları olgun hale gelmiş, aynı zamanda insanlığın kurtuluşu için zorunluluk olarak kendini dayatmıştır.

Kapitalist dünyanın “kabuk”larına artık sığmayan “mülksüzleştirilenler” mülksüzleştirmek için bütün kıtalarda kapitalizmin ölüm fermanını duyuran “çanı” çalmaya başlamıştır. Kapitalist kabuk mutlak parçalanacaktır. □

“UYURSAN, AÇLIK DA UYUR!”

Bir milyar insan aç uyuyor... ama açlık uyumuyor.

Çocukluk çağlarımızda büyükler tarafından durumumuzdan şükretmemiz için anlatılan birçok hikaye vardır; belleklerimizde yer eden, asla unutamayacağımız... Açlıkla ilgili olarak belki de bir çoğumuzun unutamadığı açlığın, yoksulluğun en iyi simgesi olarak aklımızda silinmez bir yere sahip olan, çocuklarına yiyecek bulamayan bir ananın suda taş kaynatarak midelerini doyuramadığı, açlıklarını dindiremediği çocuklarının, en azından umutlarını koruma isteğinin anlatıldığı hikaye...

Gözlerinden yüreğine doğru akarken gözyaşı kan damarları halinde, o gülen yüzüyle “siz şimdi uyuyun çocuklarım, yemek hazır olduğunda ben sizi uyandırırım” diyen ananın hikayesi. Çocuklar uyur... aç midenin onlara sunduğu düşlerle birlikte. Oysa, ne sınırsız düş gücüne sahiptir çocuk yüreği, ama onlara düşen açlığın köreltici yanı olur yalnızca.

Açlığın dünya çapında ulaştığı boyutu, sonuçlarını türlü, çeşitli biçimlerde gazetelerden öğreniyoruz. Hiçbir gün yok ki açlığın neden olduğu bir haber yer almasın gazete sütunlarında. 11 Eylül sonrasında ABD emperyalizmi kendi açlığını doyurabilmek için dünya halklarına ilan ettiği savaşla birlikte bombalanan Afganistan’ın emekçi halklarının açlığı, daha fazla yer almaya başladı gazete sütunlarında. Özellikle Mezbaha denilen kampın adını ve kampta insanların yaşadıklarını daha fazla duyar olduk. Belki de bu öne çıkışın nedeni, kampın adıyla, kampta yaşamak zorunda kalan insanların yaşadığı gerçeklik arasındaki benzerliktir... Kim bilir?

350 bin Afganistanlının yaşadığı Mezbaha denilen bu kampta her gün aralarından 100 kadarını ölümün soğuk kollarına bırakarak zorlu bir yaşam kavgası veriyorlar. Buna yaşam denilir mi, bilinmez... Ölümün ve açlığın soluğunun her an, her yanı dolandığı, yedisinden yetmişine herkesin ensesinde olduğu mezbahada ölüm yaşama galip gelmiş. Yalnızca kampta değil, kampa ulaşmak için yaptıkları zorlu yolculukta, ölüm onların hep yanında... Dört çocuğuyla yola çıkan bir ana “umut yolculuğu”nun sonunda kampa ulaştığında yalnızca iki çocuğu vardır yanında. Belki kısa süre sonra her gün aralarından ayrılan yüzlerce insanın arasına katacaktır iki canını da...

Afganistan’da analar çocuklarının yaşadığı açlığı bir nebze olsun onlara unutturabilmek için midelerinin üzerine taş bağlıyorlarmış. İşte bu haber neden oldu, yukarıdaki taş kaynatan ananın anlatıldığı hikayeyi anımsamaya. Suda taş kaynatarak çocuklarının en azından umutlarını korumak isteyen ananın anlatıldığı hikayede olduğu gibi, açlıktan ağlayan, çaresiz gözlerle anasından yardım bekleyen bir çocuğun karnına sıkıca sarılmış taş parçası nasıl dindirir açlığı... Ana yüreği taş basar tüm acılara, ama çocuk yüreği bu, nasıl taş basın ve nasıl unutsun?

Kızılderili şefi Oturan Ayı’nın dediği gibi “Uyursan, açlık da uyur”

Nasıl uyur ki açlık...

Nasıl unutulur ki taş basarak...

Uyumaz...

Unutulmaz...

Ama bugün 1 milyar insan aç uyuyor, ama açlık uyumuyor. Açlığı yaratanlar varolduğu sürece açlık büyümeye, açların gözbebekleri her yanı kaplamaya devam edecektir.

Açlık ve ölüm uyumuyor...

Her geçen gün katlanarak büyüyor.

150 milyon çocuk aç... On yılda, yalnızca 2 milyon çocuk aramızdan ayrılmış. Savaş yoluyla katledilen çocukların sayısı... Ayrıca 6 milyon çocuk sakatlanmış, tahta bacaklar, tahta kollardan oluşan bu çocuklar, çizgi film kahramanı Pinokyo gibi aramızda yaşıyor. 12 milyon çocuk göç yollarında, evinden uzaklara doğru yürüyüşte... Brezilya’da sokak ortasında “çevreyi kirlettikleri” için kedi köpek gibi katledilen çocuklar. Kolombiya’da ölüm mangalarının elinde bulunan çocuklar... Avrupa’nın merkezlerinde kapitalizmin çürümüş insanlığına terk edilmiş seks kölesi çocuklar... Irak’a uygulanan ekonomik ambargo nedeniyle her yıl aramızdan binlerle ayrılan çocuklar... On yıldır süren “açlık ayaklanmaları”nda, savaşlarda katledilen çocuklar... En son Afganistan’da önce bombalanan, sonra da açlığa terkedilen çocuklar...

Yalnızca dünya çocuklarının yaşadığı yıkımın küçücük bir boyutu burada sunduğumuz. Raporların dili daha da korkunç. Her gün yayınlanan bu rakamlardan yalnızca çocuklara dair olan bir kaçını aldık. Çünkü bir toplumun gelişmişlik düzeyini anlamak istiyorsak çocukların ve kadınların yaşam düzeyine bakmamız yeterlidir, özellikle de çocukların... Çocuklar her toplumun geleceğidir. Aynı zamanda da toplumun bakmakla sorumlu olduğu, kendini koruması mümkün olmayan kesimidir. Çocuklarını yıkıma sürükleyen bir toplum geleceğini de kaybetmeye mahkumdur.

Julie Burchili adlı bir İngiliz, işçi olan babasını işi nedeniyle yakalandığı akciğer kanserinden kaybettiğinde, acısını dindirmek ve gerçeği açıklamak için yazdıkları, çarpıcı bir şekilde durumu özetlemektedir:

“İnsanlar hiç ama hiçbir zaman kapitalizm tarafından kaç kişinin öldürüldüğünü söyleyemezler. Çünkü saymaya nereden başlayacaklarını bilemezler ve bu arayışın sonu gelmeyecektir. ‘Duyarlı ve paylaşımcı’ yeni Britanya’da zenginlik fakire karşı durmaksızın sürdürdüğü sessiz iç savaşta, her gün birilerinin oğlu, annesi, kardeşi, yani halk ölüyor”.

İnsanlık, kapitalizm altında binlerce sorunla, engelle, yıkımla, geleceğini tehdit eden saldırılarla karşı karşıya... Julie’nin dediği gibi, artık ne saymak, ne de tek tek ele almak mümkün. Ölümleri ve nedenlerini saymak neredeyse imkansız hale gelmiş durumda. Bugün insanlığın karşı karşıya olduğu tüm acıların, yıkımın, ölümün nedeni olan, tarihsel zorunluluğunu tamamlamış kapitalist sistemin geçici varlığına son vermek ve tek tek sonuçlarla değil, genelleşmiş sorunları aşmak için genel bir hareketi başlatmaktır. İnsanlığın ertelenemez görevi işte budur.

Açların gözbebekleri, her yandan yükselen insanlığın büyük çığı, bizi insanlığımıza çağırıyor. Bu sese kulak vermemek, insanlığımızdan bir şeyleri kaybetmek demektir. Ekonomik-toplumsal ilerlemenin önünde engel durumuna gelmiş kapitalist sistem miyadını doldurmuştur. Bugün insanlık tarihsel bir geçiş çağına tanıklık etmektedir. Tarihsel gelişmenin zorunlu yasalarının olanaklı kıldığı bu geçişi hiçbir güç engelleyemeyecektir. □

KÜRT HALKI, Özgürlüğe Giden Yolda, Önüne Çıkan HER ENGELİ AŞMAYA KARARLIDIR!

Newroz, beklendiği gibi Türkiye ve K. Kürdistan'ın topraklarında yanan ateşlerle, kavgalarla kutlandı. Bu kez Mersin, olayların odağı oldu. 21 Mart'tan bir gün önce başlayan olaylarda binlerce kişi, gece boyunca taşlar, sopalar ve barikatlarla, polise karşı direndiler. Sabahın ilk ışıkları barikatlar arkasında karşılandı. Olaylar 21 Mart günü ve gecesi boyunca sürdü. İstanbul ve Mersin başta olmak üzere, tam 26 yerde Newroz, olaylı, kanlı, kavgalı geçti.

Her zaman olduğu gibi, kutlamalarda herkesin gözü-kulağı Diyarbakır'daydı. 500 bin kişinin katılımıyla dev bir gösteriye dönüşen kutlamalarda, kayda değer bir olay çıkmadı çıkmasına ama, Diyarbakırlı bir yıl içinde, köprü'nün altından çok sular aktığını böylece görmüş oldu. Geçen yıl Gaffar Okkan'ın cenazesine kitlesel olarak katılan Diyarbakırlılar, bir yıl içinde bu "iyi niyet" gösterilerinin unutulmuş olduğunu gördüler. Polis alana 18 yaşından küçükleri, kimliği olmayanları sokmadı. Kürdistan'ın diğer illerindeki katılım da, kentlerin ve kasabaların nüfusuna göre oldukça yoğun oldu. İzinli gösteriler gergin geçti. İzin verilmeyen yerlerde çatışma çıktı mutlaka. Ezilen ulusun ruh halini, somut durumunu göstermesi bakımından, bunun altını çizmekte yarar var.

Reformizm, kutlamaların birçok yerde olaysız geçmesine sevinmiş görünüyor. Çatışmalar ise reformizm açısından bir "provokasyon"du. Reformizm, ezilen ulus sorunu konusunda bilinen tavrını tekrar ediyor. Bu halk ne zaman devrimci bir a-

dım atsa, reformizm onu sınıf dışı ve provokatif olmakla suçlamaya hazırdır. Ama bu halk ne zaman geri adım attıysa, reformistlerin alkışlarına mazhar oldu.

Leninistler güncel taktiklerini, olgular temeli üzerinde inşa etmelidirler. Fakat burada söz konusu olan "olgu", tüm bağıntı, iç çelişki ve dinamiklerinden arınmış, salt görüntüsüyle yetineceğimiz bir olgu değildir. Reformistler, çoğu yerde sakın geçen Newroz'a bakıp, kendileri için, Kürt halkının devrimci yolu terk ettiğine ilişkin umutlara kapılabilirler. Bu

umudun verdiği böbürlenmeyle çatışmalara provokasyon yaftası yapıştırabilirler. Hiç sevinmesinler. Çünkü Newroz, onların umutlarını suya düşürecek bir gerçeği çıkardı ortaya. Bu halk, özgürlüğe giden yolda, önüne çıkan her engeli aşmaya karardır. Kürt halkı, on iki yıl önce bir eşiği aşmıştır, ondan geri dönemez.

Newroz'un ortaya çıkardığı olguları, çok yönlü değerlendirelim. Newroz, 12 Eylül'ü izleyen on yıl boyunca, açıkça, kutlanamadı. On yıl kadar süren bu sessizlik, Nusaybin, Şırnak gibi küçük kentlerde bozuldu önce. Kürt halkı, bu sessizliği bozarken, sırtını dağdaki silahlı gücüne dayıyordu. Bu güç ona güven veriyordu. Sadece iki yıl içinde, Kürdistan'ın tüm büyük şehirleri, kasabaları bu fırtınanın, ayaklanmanın ve alt-üst oluşun içine girdiler. Newroz artık bir başkaldırı, isyan gününe dönüşmüştü. Ortaya çıkan büyük ayaklanma potansiyeli, '90 yılında silahlı ayaklanmaya ulaştı. Newroz'da silahlar konuştu ve 83 kişi yaşamını yitirdi. Sonraki yıllarda da halk, katliam girişimlerine rağmen, kendi silahlı gücünün sağladığı güven ve moral-

Leninistler güncel taktiklerini, olgular temeli üzerinde inşa etmelidirler. Fakat burada söz konusu olan "olgu", tüm bağıntı, iç çelişki ve dinamiklerinden arınmış, salt görüntüsüyle yetineceğimiz bir olgu değildir. Reformistler, çoğu yerde sakın geçen Newroz'a bakıp, kendileri için, Kürt halkının devrimci yolu terk ettiğine ilişkin umutlara kapılabilirler. Bu umudun verdiği böbürlenmeyle çatışmalara provokasyon yaftası yapıştırabilirler. Hiç sevinmesinler. Çünkü Newroz, onların umutlarını suya düşürecek bir gerçeği çıkardı ortaya. Bu halk, özgürlüğe giden yolda, önüne çıkan her engeli aşmaya karardır. Kürt halkı, on iki yıl önce bir eşiği aşmıştır, ondan geri dönemez.

le, Newrozları açık siyasi eylemlerle kutlamaya devam etti.

Son birkaç yıldır önemli değişimler oldu. Silahlar sustu, ateşkes taktiğinin ötesinde, silahlı mücadeleyi tümüyle tasfiye etme yoluna girildi ve bu yolda önemli mesafeler alındı. Şimdilerde ulusal hareketin öncüleri Kürt halkını silahlı mücadele yerine “anayasal budalalıklar”la oyalamaya, düzen içine çekmeye çalışırken, öte yandan aynı öncüler “milliyete, sınıfa dayalı sol ideolojilerin çağ dışı olduğunu” ilan etmeye hazırlanıyorlar.

Buna rağmen Kürt halkı, oniki yıl önce aştığı eşikten geri dönemez, dönmedi. Bugün Newroz için alanlara çıkarken, artık sırtını dayayabileceği bir silahlı gücü yok. Buna rağmen halk, açık siyasi eylemlerden geri durmadı hiçbir yerde. Bu, halkın, bu ya da şu silahlı güce değil, ama artık kendi gücüne güvendiğinin bir göstergesidir. 2002 Newroz’unun en önemli derslerinden biridir bu.

Bu demek değil ki, “her şey iyiye gidiyor”. Hayır. Bir olguyu değerlendirirken, ileri yönde işleyen bir dinamiği mutlak belirleyen haline getirirsek yanlış yapmış, o olguyu gerçek temelleri üzerine o turtamamış oluruz. Kendi gücüne güvenen bir halkın ortaya çıkışı, kendi iç çelişkileriyle, bu süreci yavaşlatan, hatta tersine çevirmeye çalışan güçlerle birlikte izliyor.

Son birkaç yıldır Kürt halkı, fiili tavırlarla, kazanmış olduğu birçok devrimci mevziyi, sermaye güçlerine terk etti. Kürdistan’ın şehirlerinde akşam polislerin sokağa çıkması mümkün değildi ama bugün adım başı denetim noktaları var. On yıl önce, hiçbir burjuva basın bölgeye giremiyordu. Ama bugün aynı basının kalantörleri, gösteri budalası sunucu ve “sanatçı”larıyla, Kürdistan’ın stadyumlarında boy gösteriyorlar. Yine aynı şekilde tüm siyasi partiler, bir tabeladan ibaret hale gelmişken, şimdi bazı siyasi parti yöneticileri, “barış güvercinleri” ile karşılanıyor, vs. vs... Kürt halkının kazanmış olduğu bir çok mevziyi böylesine sermaye güçlerine kendi elleriyle terk etmelerinin tek açıklaması, oportünist önderliğin, teslimiyete varan “hata”ları değildir. Asıl neden Kürt halkını oluşturan işçiler ve yoksul emekçilerin, yoksul köylülerin “yeterince” bilinçli ve örgütlü olmayışlarıdır. Teslimiyete yönelen önderlerin hataları-

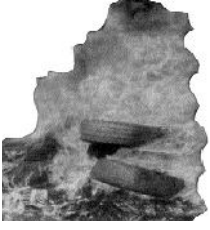
na gelince, Lenin’in deyişiyle; “adı geçen liderlerin hataları onların küçük burjuva bakış açılarıdır, işçilerin bilincini aydınlatmaları değil karartmalarıdır, küçük burjuva hayalleri yıkmaları değil, telkin etmeleridir, kitleleri burjuvazinin etkisinden kurtarmak yerine bu etkiyi güçlendirmeleridir”.

“Çok şey verilenden çok şey istenir” sözü burada olumsuz bir şekilde karşımıza çıkıyor. Ulusal hareket, bu halka çok şey verdi ve şimdi çok şey istiyor. Fakat, artık şu ya da bu örgüte, güce değil kendi gücüne güvenen bu halk, yetersiz bilinç ve yetersiz örgütlülük engelini aşma yoluna girmiş demektir. Burada her şey zamana bağlı görünüyor. Zaman içinde Kürt halkı, kendi gücünü, örgütlülük ve bilince dönüştürmeyi başaracaktır. Ve elbette, söylemeye gerek yok ki, böyle bir halk kendi proletaryasını da tarihin en ön sahnesine doğru, adeta arkadan itekleyecektir.

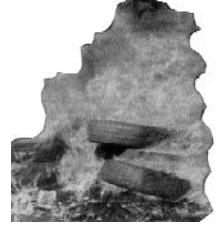
Bu açıdan olayların, Mersin, İstanbul gibi, proletaryanın güçlü olduğu yerlerde patlak vermesi önemlidir. Proletaryanın güçlü olduğu yerler, aynı zamanda, burjuvazinin hem politik, hem de ekonomik olarak güçlü olduğu yerlerdir. Mersin, İstanbul, bir yanda süper lüks otelleri, konutları, eğlence yerleriyle servet birikiminin apaçık görüldüğü kentlerden ikisidir. Ve bu servetin karşı kutbunda yer alan yoksulluk, Mersin ve İstanbul’da en çok Kürt halkını vuruyor. Halk buralarda açlık çekiyor. Ama aynı zamanda, tam da o lüks, debede içinde yüzen burjuva yaşantılarına bizzat tanık olarak, ekmeğinde var olduğunu çok iyi biliyor. Kürt halkı, servetin biriktiği yerde iki kere öfkeli, iki kat kararlıdır.

Diyarbakır’da, Mardin’de de açlık çekiliyor elbet. Ve bir çok açıdan Mersin’le, İstanbul’la karşılaştırılmaz bile. Ancak, servet birikiminin özellikle açlık çeken yığınlarda şiddetli duygular uyandıran şatafatlı yaşamı buralarda fazla hissedilmiyor. Ve bu nedenle buralarda, sınıf bilincini bileyen öfkenin önüne ulusal öfke geçebiliyor. Kürt halkı, kapitalist servetin merkezileştiği yerlerde ayaklanıyor. Bu onun sermaye sınıfını ve toplumunu havaya uçuracak bir toplumsal devrime doğru gittiğine işaret değilse nedir?□

Son birkaç yıldır Kürt halkı, fiili tavırlarla, kazanmış olduğu birçok devrimci mevziyi, sermaye güçlerine terk etti. Kürdistan’ın şehirlerinde akşam polislerin sokağa çıkması mümkün değildi ama bugün adım başı denetim noktaları var. On yıl önce, hiçbir burjuva basın bölgeye giremiyordu. Ama bugün aynı basının kalantörleri, gösteri budalası sunucu ve “sanatçı”larıyla, Kürdistan’ın stadyumlarında boy gösteriyorlar. Yine aynı şekilde tüm siyasi partiler, bir tabeladan ibaret hale gelmişken, şimdi bazı siyasi parti yöneticileri, “barış güvercinleri” ile karşılanıyor, vs. vs... Kürt halkının kazanmış olduğu bir çok mevziyi böylesine sermaye güçlerine kendi elleriyle terk etmelerinin tek açıklaması, oportünist önderliğin, teslimiyete varan “hata”ları değildir.

BİJİ NEWROZ

Newroz'un Kürt halkının özgürlük mücadelesindeki önemini biliyoruz. Her Newroz; mücadelenin, isyanın, serhıldanların doruğuna ulaştığı bir gün oldu. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin faşist devleti, Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak, devrimi engellemek için tüm güçlerini seferber etti. En kanlı katliamlardan, en iğrenç işkence yöntemlerine kadar her şeyi denedi. Ayrıca tüm kurumlarıyla propaganda yaparak Newroz'un içini boşaltıp Nevruz'laştırmaya çalıştı. Ama tüm bunlara Kürt halkı savaşımı yükseltip ayaklanarak yanıt verdi. Burjuva sistemi ve faşist devleti köklerinden sarstı. Düşmanın tüm yöntemlerini işlevsiz kıldı.

Bütün bu gelişmeler üzerine süreç "Ya kanlı kavgalı topyekün savaş ve zafer, ya da toptan imha ve ölüm" aşamasını dayatınca Kürt küçük burjuva ulusal önderlik bunu karşılayamadı. Kürt yoksul emekçi halkının zincirlerinden başka kaybedecekleri hiçbir şey yoktu. Ama Kürt küçük burjuvalarının ülkelerinde ve yurt dışında kaybedecekleri mülkiyetleri ve kurumları vardı. Zaten emperyalist ülkeler (Sovyetler'de karşı devrimcilerin iktidarda olmasından güç alarak) tüm dünya proletaryasına ve ezilen halklara "ya benim çizdiğim sınırlar içerisinde muhalefet yapacaksınız, ya da tüm gücümüzle sizi ezeriz"i dayatmışlardı. Sovyet iktidarı nezdinde dünya proletaryasının gücünün görece azalması ve yaşanan dağınıklık küçük burjuva önderliğin, Kürt halkının özgürlük mücadelesini kesintiye uğratmasını getirdi. Kürt halkına dayatılan uzlaşma politikası Diyarbakır ve diğer izin alınan illerdeki Newroz'lara da yansımış, mitinglerin "çatışmasız" geçmesini sağlamıştır.

İşbirlikçi tekelci sermayenin ilhak ettiği topraklarda Kürt işçi, emekçilerine dayattığı yaşam koşulları yoksulluk, sefalet ve işsizliktir. Bunun yanında dilini, kültürünü, kimliğini yok sayma şeklinde yoğun ulusal baskıdır. Zaten Kürt halkını ayağa kaldıran ve yıllarca ölümüne bir savaşa sürükleyen, destanlar yaratmasına sebep olan da, bu çifte sömürü baskı ve sefalet derecesindeki yaşam koşullarıydı. Kürt halkına dayatılan bu koşullar değişti mi? Kesinlikle Hayır! Çünkü emperyalist-kapitalist dünyanın içine girdiği ekonomik kriz, onun bir parçası olan ülkelerimiz işbirlikçi tekelci sermayesinin ekonomik politik krizi derinleşerek sürüyor. Bu da daha fazla baskı ve sömürüyü beraberinde getiriyor. Kürt halkı bunu yaşarak gördü. Zaten izin verilmeyen İstanbul-Topkapı ve Mersin'deki Newroz'lar da Kürt halkının yaşam koşullarının her geçen gün kötüye gittiğinin, ulusal baskı ve sınıfsal sömürden kurtulmak için Kürt halkının bedenleriyle, taşlarla, sopalarla yığıtçe çatışmasının göstergesi de budur.

Ne emperyalist ülkelerin, ne de ülkelerimizdeki işbirlikçi tekelci sermayenin hiçbir çabası devrimimizi engelleyemeyecektir. Kürt küçük burjuva ulusal önderliğin uzlaşma politikalarının Kürt halkının özgürlük mücadelesini yarı yolda bırakama-

yacağı gibi. Gerçekler inatçıdır. Yok saymakla yok olmaz, inatla kendilerini dayatırlar. Yapılması gereken gerçekleri kavrayıp ona ileri yön vermektir. Bu da halkların mücadele birliğini öreterek ortak düşmana karşı ortak mücadeleyle gerçekleşecektir.

BİJİ NEWROZ!

YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

TOPKAPI'DA NEWROZ

Sabahın erken saatlerinde Newroz ateşini yakmak için Topkapı'ya gelmeye başlayan emekçiler, yoğun polis ablukasıyla karşılaştı. Fakat çok küçük gruplar oluştuğu ve tüm giriş çıkışlar tutulduğu için daha alana yaklaşmadan bu gruplar polisin saldırısıyla dağıtılıyordu. Neredeyse tüm bölgelerden alana girmek için çalışıldı. Ancak tüm bu denemeler toplu bir yüklenme şeklinde değil de ikiye bölünmüş gruplar halinde polis bariyerlerini geçip alana girilebildiğinden toplanamadı. Düzenli bir planlama olmadığından ne alanın dışında ne de içinde kitleleşip toplanamadı. Böyle olunca sokak aralarında küçük gruplar şeklinde de olsa, toplanılıp ateşler yakıldı. Fakat toplanabilenlerin sayısı az olduğundan polisin azgınca saldırısıyla dağıtıldı. Yüzlerce insan dağınık şekilde terör estirilerek gözaltına alındı. Sadece Cevizlibağ tarafında toplanabilen 200-300 kişi slogan atarak yürüyebildi ve kayıp vermeden dağıldı.

Araçların Topkapı'ya girmesine izin verilmemesi nedeniyle inip yürüyerek işlerine gitmek zorunda kalan yüzlerce kişiye karşı da terör estirildi. Öyle ki, Newroz'la ilgisi olmayanlar adeta kovalanarak giriş noktalarından uzaklaştırıldı. Çünkü bir an önce alana girmeye çalışan diğer gruplara engel olmak için yetişmeye çalışıyorlardı. Bu da yetmeyip, polis bu kişilerin arkalarından itip kakarak, "arkanıza bile bakmayın, hızlı yürüyün" şeklinde bağırıyordu. Bu davranışlara itiraz edenlere "konuşturmayın şunu, vur kafasına copu" diyerek karşılık vermeleri ve saldırmaları psikolojilerinin ne kadar bozulduğunu ve

kitleyi ne olursa olsun alana sokmamaları gerektiğine şartlandırıldıklarını gösteriyordu.

Newroz'u kutlamak için yerel giysileriyle, her yaşta insanıyla alana akan Kürt emekçilerine faşizmin barıştan ne anladığını en çıplak şekliyle 40-50 yaşındaki anaların üzerlerine gözyaşartıcı bombaları atarak, sıkıştırabildiği insanları kıyasıya copleyarak, terör estirerek gösterdi.

Polis, Edirnekapı civarında polisin saldırılarını fotoğraflayan muhabirimizi de gözaltına almaya çalışarak çektiği filmle el koymuştur.

İKİTELLİ'DE NEWROZ

Saat 19.00 civarında İkitelli Postanesinin arkasındaki boş arazide toplanılmaya başlandı. Alanın çevresi polis tarafından sarılmıştı. Fakat sayıları çok azdı. Biz de alana girdiğimizde 5 yurtseverin kimliklerini polise verdiğini, bildiri dağıtmama, pankart açmama ve slogan atmama karşılığında anlaştıklarını öğrendik. Bunun üzerine yurtsever arkadaşlarla görüşüp bugünün özgürlük ve isyan günü olduğunu, polislerin buna engel olamayacağını, yüzlerce insanın vahşice saldırılarak gözaltına alındığı Mersin'de 2 kişinin katledildiğini bu şekilde anlaşılarak Newroz kutlanmasının Newroz'un özüne aykırı olduğunu ve i-çinin boşaltıldığını anlatmaya çalıştık. Fakat çabalarımız yeterli olmadı. Biz de halkların mücadele birliğine fayda sağlamaya-çağından dolayı polislerin önünde tartışma yaşamamak için pankart açıp, bildiri dağıtmadık. Bu uzlaşma ortamı içinde başlayan "şenlik" içerisinde Kürtçe-Türkçe türküler söylenerek ve halay çekerek yaşlısı-genci, kadını-erkeğiyle Kürt halkı renkli görüntüler oluşturdular. Yaklaşık 2 saat sonra eylemi organize edenler dağılma çağrısı yaptılar. Pazar Sokağı'na yönelen kitle "Biji Serok Apo" sloganlarıyla yürüyerek dağıldı. Biz Leninistler de hazırladığımız "Biji Newroz, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük Mücadele Birliği Platformu" pankartını İkitelli Cemevi karşısında minibüs yolu üzerine asarak ve bildirimimizi sokak aralarında yayararak bölgeden ayrıldık.

İZMİR'DE NEWROZ

İzmir'de HADEP ve çeşitli kitle örgütlerinin düzenlediği Newroz mitingi Hipodrom'da yapıldı. 21 Mart Perşembe günü saat 12.00'de gerçekleştirilen mitinge yaklaşık 10 bin kişi katıldı. Yoğun bir polis ablukası vardı. Pankart açmak isteyen Atılım ve İşçi-Köylü gazetesine polis müdahale etti. HADEP yöneticilerinin araya girmesiyle, pankart açılmadan HADEP yöneticilerince teslim alındı. Yine Alınteri gazetesinin açtığı pankart HADEP yöneticileri tarafından kitlenin önünü kapatıyor gerekçesiyle en arkaya alındı. HADEP'in açtığı pankartta "Çözüm Demokratik Cumhuriyette", "İdama Hayır, Barış Hemen

Şimdi" yazılıydı. HADEP İzmir İl Başkanı tarafından okunan Kürtçe metne de polis tarafından müdahale edilmek istendi. Kitlenin tepki göstermesi üzerine polis müdahale etmekten vazgeçti. Yaklaşık 4 saat süren mitingde sık sık "Biji Serok Apo", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" vb. sloganlar atıldı. Miting, çekilen halaylarla son buldu.

Akşam saat 20.00'de Çamkule, Kadifekale, Eski İzmir ve

Yamanlar'da da toplanan kitleler yine HADEP yöneticilerinin uzlaşmacı tutumlarıyla karşılaştı. Çamkule'de slogan atan Mücadele Birliği okurları HADEP yöneticileri tarafından engellenmek istendi. Yine Yamanlar'da pankart açmak isteyen Mücadele Birliği okurlarına da sözle müdahalede bulunuldu. Her iki semtte de polisin önünde tartışmak istemeyen dergimiz okurları, pankartlarını toplamışlardır. Ayrıca Eski İzmir ve diğer semtlerde de slogan atan kitleye HADEP yöneticileri tarafından müdahale edilmiştir. Çamkule'de dergimiz okurları tarafından yoğun bir şekilde kuşlama yapılmış ve bildiri dağıtılmıştır.

ESKİŞEHİR'DE NEWROZ

Demirci Kawa'nın yaktığı isyan ve özgürlük ateşinin yeniden harlandığı Newroz, Türkiye ve Kürdistan topraklarında geriletici politikalara rağmen isyanlara dönüştü. Getirilen yasaklamalar, Kürt halkına geri adım attıramadı. Leninistler de, Newroz ateşini geniş kitlelerin isyan ateşine çevirmek üzere Eskişehir'de eylem alanında yerlerini aldılar.

Dumlupınar Öğrenci Yurdu'nun karşısında Newroz ateşi yoğun polis önlemlerinin gölgesi altında yaklaşık 200 kişi ile yakıldı. Geçen seneye oranla katılımın az olması, "barış sürecini aydınlatan" önemli bir ayrıntıydı. Eyleme Newroz ateşinin yakılmasıyla başlandı. Daha sonra halaylar çekildi, türküler söylendi, zılgıtlar atıldı. Halay çekilirken "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Eşitlik, Kardeşlik, Kürt Ulusuna Özgürlük", "Yaşamda Newroz, Hücrede Yaşam Kazanacak", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" sloganları atıldı. Eylemin ilerleyen saatlerinde gerçekleşen saygı duruşunun ardından da "Biji Newroz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Kürt Halkına Kalkan Elleri Kırdık Kıracağız", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" kitlenin ortak sloganları olurken, ayrıca "Barış Hemen Şimdi" sloganı da atıldı ve halaylara devam edildi. Yaklaşık 3,5 saat süren eylem halaylardan sonra sona erdi.

Newroz ateşi zafere kadar sönmeyecektir. Zafer savaşan işçilerle ve savaşan Kürt halkıyla kazanılacaktır. Bunun için Türkiye ve Kürdistan işçi ve emekçilerine şu çağrıyla yapıyoruz:

ANKARA'DA NEWROZ

21 Mart günü saat 10.00'da toplanmaya başlayan yaklaşık 3 bin kişilik kitle, Sıhhiye köprüsünden yürüyerek Abdi İpekçi Parkına girdi. "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Hücrelere Değil Eğitime Bütçe", "Birlik Mücadele Zafer", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Biji Bıratıye Gelan", "Tuncay Yıldırım Ölümsüzdür", "Cengiz Soydaş Ölümsüzdür", "Susma Haykır Halklar Kardeştir", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Filistin Halkı Yalnız Değildir" sloganları atan kitle, arkasından ateş yakarak halay ve türkülerle Newroz'u kutladı. Saat 15.30 civarı kitle olaysız bir şekilde dağıldı. Ayrıca, yürüyüş esnasında bildiri dağıtmak isteyen bir arkadaşımıza bir grup öğrenci korteji bozduğu iddiasıyla müdahale etmiş, oldukça kaba davranışlar içine girmişlerdir.

KISA KISA NEWROZ...

Edindiğimiz bilgilere göre:

Mersin'de Newroz

Kutlamaların valilik kararıyla yasaklandığı Mersin'de polisler halk arasında çatışma çıkmasıyla 2 kişi ölümsüzleşmiştir. Panzerin ezerek katlettiği 34 yaşındaki Mehmet Şen ve polislerin döverek katlettiği 39 yaşındaki Ömer Aydın, faşist devletin katletme politikasının birer parçası olarak tarihe yazılarak 2002 Newroz'una damgasını vurmuştur. Gün boyu polisler halk arasında çıkan taşlı sopalı saldırılarda 41 polis ve 20 eylemci yaralanmış, 159 kişi tutuklanmıştır.

Diyarbakır'da Newroz

Kutlamalara yüzbinlerce kişi katıldı. Kürtçe eğitim, barış ve özgürlük talepleri ağırlıklı olarak dile geldi. yalnızca alan girişinde polis tarafından yaşanan engellemeler gerginlik yarattı.

Adana'da Newroz

Mimar Sinan Açık-hava Tiyatrosu'nda gerçekleştirilen şenliğe yaklaşık 30 bin kişi katıldı.

Siirt'te Newroz

Siirt'te Newroz, E-ruh yolu üzerinde kutlandı. Yaklaşık 30 bin kişi katıldı. Bu yıl Siirt'te 1992'den beri ilk defa izin verildi.

Bingöl'de Newroz

Kutlamalar Kültür Mahalle'sinde yapıldı. Binlerce kişi katıldı. Newroz kutlamaları sırasında PKK propagandası yaptığı gerekçeyle gözaltına alınanların 15'i tutuklandı.

Mardin'de Newroz

Mardin Kızıltepe'de Newroz için otogar alanında yapılan kutlamalara 50 bin kişi katıldı. Türküler eşliğinde halay çekildi.

Nusaybin'de Newroz

Hükümet konağının arkasında yaklaşık 5 bin kişi Newroz'u kutladı. Polis, Yedinci Gündem gazetesi muhabirlerinin fotoğraf makinesi ve kameralarına el koydu.

Erzincan'da Newroz

Erzincan'da Newroz, çeşitli bölgelerde kalabalık gruplarla kutlandı, Kürtçe-Türkçe türküler söylendi.

Elazığ'da Newroz

Elazığ'da HADEP'in düzenlediği Newroz kutlamaları İstasyon Meydanı'nda yapıldı, yaklaşık 5 bin kişi katıldı.

Adıyaman'da Newroz

Adıyaman'da 7 bin kişi Horhor Mahallesi'nde Newroz'u kutladı. Valiliğin süre kısıtlaması ve yasaklarına rağmen kutlama uzun saatler sürdü.

Van'da Newroz

100 bin'i aşkın kişi tarihi kalenin önünde buluştu. Valiliğin katılımları engellemek için kamu çalışanlarına ve öğrencilere koyduğu yasağa rağmen Newroz kutlamaları sorunsuz geçti.

Urfa'da Newroz

Haleplibahçe'de 30 bin kişinin katılımıyla gerçekleşen kutlamalar sloganlarla dolu geçti.

Batman'da Newroz

Yaklaşık 100 bin kişinin katıldığı Newroz kutlamaları, Şafak Mahallesinde yapıldı.

Şırnak'ta Newroz

Şırnak Silopi'de Newroz kutlamalarına katılan yaklaşık 2 bin kişiye korucular müdahale etti ve ateş açtı. Kitleden bir çok kişi gözaltına alındı.

Gaziantep'te Newroz

Antep'te İstasyon Meydanında yapılan Newroz kutlamalarına 15 bin kişi katıldı.

Tunceli'de Newroz

Sendikalar ve siyasi partiler platformunun düzenlediği Newroz kutlamalarına 3 bin kişi katıldı. Halaylar çekilen kutlamalarda sık sık "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Dersim Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıldı. □

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Ülkelerimiz zindanlarında yüzlerce gündür devam eden Ölüm Orucu eylemlerinde 2 devrim savaşçısı daha ölümsüzleşerek güneşe uğurlanmıştır.

Ülkelerimizin her köşesini geçmişten bugüne kan deryasına çeviren işbirlikçi tekelci burjuva sınıfın faşist devletine ve işçi-emekçileri açlığa, yoksulluğa, yok oluşa sürükleyen politikalarına karşı yapılması gereken şey, tüm bunların altında kalmamak, gerçek gücümüzü keşfetmektir. İşçi ve emekçi sınıfların gerçek hedefi ne olmalıdır? Hedef; kapitalist sisteme karşı, proletaryanın iktidarını kurarak, kesintisiz bir şekilde sosyalizme ulaşmaktır.

Dünya devrim tarihinde eşine az rastlanır bir kahramanlık destanı yazılıyor ülkelerimiz topraklarında. Devrimci tutsakların yüksek bir irade, bilinç ve cesaret örneği göstererek ölümsüzleştiği bu kavgada; 13 Mart 2002 tarihinde **Doğan Tokmak**, 21 Mart 2002 tarihinde de **Tuncay Yıldırım** güneşe uğurlanmıştır. DHKP-C davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı Doğan Tokmak, eyleminin 290. gününde, Şişli Etfal Hastanesi'nde zorla müdahale sonrası, MLKP davası Ölüm Orucu savaşçısı Tuncay Yıldırım ise (tahliye olduktan sonra eylemine devam etmiş), İzmir-Yamanlar'daki evinde eyleminin 236. gününde, Newroz kızılığında ölümsüzleşmiş-

tir.

Zindanlarda Ölüm Orucu eylemine devam eden devrimci tutsaklardan birçoğu hastanelere kaldırılmıştır. Sağlık durumları ile ilgili öğrenebildiklerimiz şunlardır:

Tekirdağ Zindanından Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne kaldırılan TKEP/Leninist davası Ölüm Orucu savaşçısı Şerif Kartoğlu'nun durumunun giderek kötüleştiği, sık sık ishal olduğu,

Kandıra Zindanından İzmit Devlet Hastanesi'ne kaldırılan ve burada kendisine müdahale edilen TKEP/Leninist davası Ölüm Orucu savaşçısı Ergül Çiçekler'in hafıza kaybı yaşadığı, bilincinin açılıp kapandığı, belden aşağısının felç olduğu, öğrenilmiştir. □

Tuncay Yıldırım ÖLÜMSÜZDÜR!

1971, Çanakkale-Bayramiç doğumlu olan Tuncay Yıldırım, üniversite öncesi eğitimini Çanakkale ve Balıkesir'de tamamlamıştır. 1989 yılında Uludağ Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği bölümünü kazanmıştır. Devrimci mücadele ile üniversite döneminde tanışmış, sonrasında 1997 yılının Ekim ayında Adana'da gözaltına alınarak tutuklanmıştır. Türkiye ve Kürdistan'ın çeşitli zindanlarında tutsak kalan Tuncay Yıldırım, 19-22 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirilen katliam sırasında Buca Zindanında bulunuyordu. Bir süre sonra Kırıklar F Tipi Zindanına sevk edilmiştir. MLKP davası 6. Ekip Ölüm Orucu savaşçısı olarak başladığı eylemini, önce İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde, buradan 14 Şubat 2002 tarihinde tahliye edilmesinden sonra İzmir Yaman-

lar'daki evinde devam ettirmiştir.

21 Mart 2002 Newroz'unun ülkelerimiz topraklarını savaş alanına çevirdiği o ateş dolu gün-
de ölümsüzleşerek, Çanakkale'de güneşe uğurlanmıştır.

Ölüm Orucu Savaşçısı Doğan Tokmak ÖLÜMSÜZDÜR!

*"Ve cellat uyandı yatağında bir gece,
'Tanrım' dedi, bu ne zor bilmece?
Öldükçe çoğalıyor adamlar,
Ben tükenmekteyim öldürdükçe..."*

19-22 Aralık 2000 zindan katliamları öncesi ve sonrası devam eden Ölüm Orucu eylemlerinde bugüne kadar, 89 devrimci tutsak ölümsüzleşmiştir. Cengizlerden, Nergizlerden, Haticelerden, Gülüsmannardan, Zeynelerden, Lalelerden, Aysunlardan ve Sibellerden alınan bayrak, onlarca siper yoldaşı devrimci tutsağın elinde, bedeninde ve yüreğinde zafere taşınıyor.

Ve işte zindan duvarlarını aşan bir camı daha, güneşi kızılaştırarak ülkesine uğurladık. Devraldığı bayrağın zafere taşınacağı-

na, işçi ve emekçi halkların devrim mücadelesine olan inancın, yoldaşlarına, siper yoldaşlarına bağlılığın simgesi olarak ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları gibi, Doğan Tokmak da; yaptığı eylemin ne büyük fedakarlıklar ve cesaret gerektirdiğinin bilincindedir. 1996

Ölüm Orucu eylemi ile ilgili konuşurken; "1996 Ölüm Orucu şehitlerimizin gün gün erimeleri, kan kusmaları ama aynı zamanda, zafere kilitlenmeleri, beni güçlendirmiştir. Bugün onlardan aldığım güçle daha güçlüyüm..."(Ekmek ve Adalet, s.1) demektedir.

Faşist devletin 19-22 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirdiği katliamın özelde devrimci tutsaklara yapılmasının ne anlama geldiğini çok iyi bilmekteyiz. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin temsilcilerinin "içeride asayiş sağlanmadan dışarıda asayiş sağlayamayız" sözlerinde de açıkça görüldüğü gibi, "dışarı"daki işçi ve emekçilerin devrim mücadelesini durdurabilmek için öncelikle devrimin öncü kadrolarını yoketmesi gerekiyordu. 19-22 Aralık 2000 tari-

Doğan Tokmak

1972, Sivas-Hafik Emre Köyü doğumlu olan Doğan Tokmak, devrimci mücadele ile 1989 yıllarında tanışmıştır. İstanbul Okmeydanı ilçesinde çeşitli devrimci faaliyetlerde bulunduğu, milis örgütlenmesinde çalıştığı öğrenilmiştir. 1994-1999 yılları arasında tutsaklık yaşamıştır. Faşist devletin 19-22 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirdiği katliam sırasında Ümraniye Zindanında bulunuyordu.

DHKP-C davası 5. Ekip Ölüm Orucu savaçısı olarak başladığı eyleminde; *"Ben varken yoldaşlarımızın beyinlerini yokedemeyeceksiniz, halkımızı teslim alamayacaksınız, yurdumuzu emperyalistlere satamayacaksınız", "Hareketle nişanlı, ölümle evliyim. Ölüm dediler, işte ölümü kaç defa yendik"* diyerek inancını haykırdı.

zindan katliamı sonrası Kandıra Zindanı'na sevk edilmiş, 5. Ekip Ölüm Orucu savaçısı olarak önce İzmit Devlet Hastanesi'ne, sonra Bayrampaşa Hastanesi'ne kaldırılmıştır.

13 Mart 2002 tarihinde zorla müdahale edilmek üzere kaldırıldığı Şişli Etfal Hastanesi'nde 16 Mart 2002 günü eyleminin 290. gününde ölümsüzleşen, DHKP-C davası tutsağı Ölüm Orucu savaçısı Doğan Tokmak'ın cenazesi, 17 Mart 2002 günü öğlen saatlerinde Adli Tıp Kurumu'ndan alınarak Okmeydanı Cemevi'ne getirilmiştir. Cemevi önünde toplanan 500 kişilik kitle ile birlikte fa-

hinde faşizmin binlerce polisi, askeri ve özel timine, onbinlerce kurşun, gaz bombasına karşı işçi ve emekçilerin devrim ve iktidar mücadelesini savunmaktan geri durmayan devrimci tutsakların "Ö-

lürüz, Ama Asla Teslim Olmayız" şiarı kavgamıza ışık tutmaktadır. Devrimci tutsakların yüzlerce gündür yüksek bir bilinç, irade ve cesaret örneği göstererek sürdürdükleri Ölüm Orucu eylemlerinin işçi ve emekçiler tarafından sahiplenilmesi ve devrimci dayanışmanın gerekliliği bilinciyle Doğan Tokmak'ın cenazesine katıldık. Doğan Tokmak, 19-22 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirilen

şizme duyduğumuz öfkemizi haykıran "Doğan Tokmak Ölümsüzdür", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Bedel Ödedik Bedel Ödeceğiz", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Devrim İçin Düşenler Kavgamızda Yaşıyor", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" vd. sloganlarını attık.

Okmeydanı sokaklarında yapılan yürüyüş sonrası saat 13:30 civarında otobüslerle Gazi Cebeci Mezarlığı'na hareket ettik. Burada Doğan Tokmak'ın yaşamını anlatan bir basın açıklamasının ardından, sevdiği türkülerin söylenmesi ve atılan sloganlarla tören sona erdi. Doğan Tokmak yoldaşlarının hazırladığı parti bayrağına sarılı olarak güneşe uğurlandı.

Faşizmin tüm bir halkı teslim almak için gerçekleştirdiği saldırıları, devrimci tutsaklar ve işçi, emekçi halklarımızın devrim kavgasının önünde engel olamayacaktır.

**DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN SİPER YOLDAŞLIĞI!**

İktidar İçin Mücadele Birliği Dergisi Okurları/İstanbul

Devrim İçin... Zafer İçin... **YETER GÜZEL ÖLÜMSÜZDÜR!**

Devrimci tutsakların yüzlerce gündür sürdürdükleri Ölüm Orucu eylemlerinde iradenin, inancın, cesaretin ve fedakarlığın simgesi olarak ölümsüzleşen onlarca devrim savaçısı, faşizmin beyninde patlayan bombalar olmaya devam ediyorlar.

Devrimci Demokrasi gazetesinden edindiğimiz bilgilere göre; 10 Mart 2002 tarihinde ölümsüzleşen TKP(ML) davası tutsağı, 7. Ekip Ölüm Orucu savaçısı Yeter Güzel'in cenazesi 12 Mart 2002 tarihinde Dersim/Nazimiye'de güneşe uğurlanmıştır.

Yeter Güzel'in 10 Mart 2002 tarihinde ölümsüzleşmesinden sonra, cenazesi 11 Mart 2002 tarihinde Cerrahpaşa Adli Tıp Kurumu'na getirilmiştir.

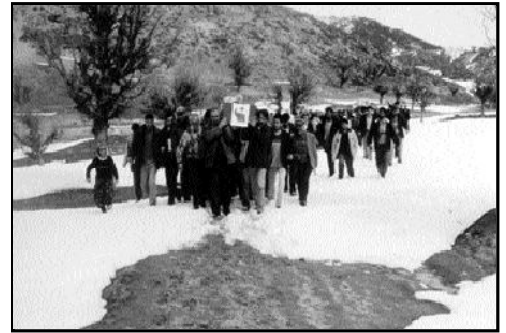
Yeter Güzel, TUYAB'lı aileler, yoldaşları ve diğer katılımcılarla birlikte yaklaşık 80 kişilik bir kitle tarafından, "Yeter Güzel Ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüz-

dür" sloganları ile Dersim'e gönderilmiştir.

12 Mart 2002 tarihinde Dersim'e gelen cenaze ve cenazeye katılacakların bulunduğu arabalar, il sınırında 4 ayrı noktada durdurularak şehir merkezine sokulmak istenmemiştir.

Ailenin kararlı tavrı sonucu Nazimiye'ye getirilen cenazesi; ailesi, yoldaşları, HADEP Tunceli İl Başkanı ve yöneticileri, İHD Başkanı ve civar köylerden gelen yaklaşık 300 kişi tarafından "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Yeter Güzel Ölümsüzdür" sloganları ile güneşe uğurlanmıştır.

**DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN SİPER YOLDAŞLIĞI!**

Katliamlar SÜRÜYOR... MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

DHKP-C tarafından 22 Mart 2002 tarihinde yapılan açıklamada; "20 Mart 2002 günü Ordu'nun Ünye ilçesi, Yeşilkent beldesi yakınlarında faşist devletin Jandarma Özel Timleri ve DHKP-C Karadeniz Bölge Komutanlığı'na bağlı bir gerilla birliği arasında çıkan çatışmada Gökçe Şahin, İpek Yücel ve Turan Şahin isimli devrim savaşıçılarının ölümsüzleştiği" bildirilirken, ayrıca "...her anda, şurada ve burada ortaya çıkan bir direniş, kurulan bir barikat, sıkılan bir kurşun, bu ülkedeki savaş ve devrimci mücadele gerçeğini gösterdi herkese. Bu zulüm ve sömürü oldukça, devrim mücadelesi bitmez. Ülkemizin dağlarında ve şehirlerinde, halk oldukça, gerilla da tükenmez" denilmiştir.

Basın metninde Ordu Valisi Kemal Yazıcıoğlu'nun Ordu'da gerçekleştirilen katliam sonrası "...benim olduğum yerde terör barınmaz... Bölgemize girdikleri gibi karşılığını da aldılar..." şeklindeki sözlerine yer verilmiştir.

Üç kişinin Ordu'da katledilmesinden bir gün sonra, tüm ülkelerimiz genelinde yapılan Newroz eylemlerine de aynı şekilde saldıran faşist devlet, Mersin'deki eylemliliklerde de iki kişiyi katletmiştir. İşbirlikçi tekkelci burjuvazi, içerisinde bulunduğu ekonomik ve politik krizin etkisiyle, devrimin öncü kadroları olan devrimci tutsaklar başta olmak üzere; tüm işçi ve emekçi halklar karşısında katliam politikalarını yoğunlaştırmaya başlamıştır.

Dünya devrim deneyimlerinden ve ülkelerimizin özelinde gelişen iç savaş koşullarında ortaya çıkan gelişmelerden görüldüğü üzere, bu saldırılar her geçen gün daha da artmaktadır.

Tüm bu saldırılardan, sömürü ve baskılardan kurtulmanın yolunu ölümsüzleşen devrim savaşıçıları gösteriyor. Ya kanlı kavgalı bir savaş ve zafer, ya yok oluş, ya devrim, ya ölüm!

Devrim Savaşıçıları Ölümsüzdür!

Gökçe Şahin: 1976 Ankara doğumludur. 1994 yılında Hacettepe Üniversitesi Kimya Mühendisliği öğrencisiyken mücadele ile tanışan Gökçe Şahin, 1995 yılında tutuklanmıştır. Zindandan çıktıktan sonra devam ettiği mücadelesinde, komutanı olduğu gerilla birliğinde 2 yoldaşı ile birlikte katledilmiştir.

İpek Yücel: 1965 Tokat/Almus doğumludur. 1994 Eylül'ünden ölümsüzleştiği güne kadar gerilla birliğinde mücadele eden İpek Yücel, devrimci mücadele ile 1990'lı yıllarda Armutlu'da yaşanan gecekondu direnişlerinde tanışmıştır.

Turan Şahin: 1980 Tokat/Almus doğumludur. Yoksul ve emekçi bir ailenin çocuğu olan Turan Şahin, bir dönem ailesi tarafından İstanbul'a gönderilmiş, dört yıl burada bir emekçi olarak çalışmıştır. "Yıllardır sömürülüyor, köylerde baskı var, halk çöplüklerden yiyecek topluyor, bunların çözümü için mücadele etmek gerekiyor..." diyen Turan Şahin, 1997 yılında gerillaya katılmıştır. □

CHE YÜZYILI

Ülkelerimizde onyıllardır sürdürülen sınıf savaşımının gelişimi çeşitli tarihi evrelerle doludur. Ve her tarihi evre kendi savaşıçıları, öncülerini, simgelerini yaratmıştır. Birbiri üzerinde biçimlenen, gelişen olaylar gibi, savaşıçılar da, her dönemin kendi gelişimiyle birlikte daha ileri bir bilinç düzeyine ulaşmışlardır. Sürekli bir devinimle her anlamda gelişim kesintisiz devam etmiştir. 30 yılı aşkın bir zamana; Denizler'den Seyitler'e ve onlardan bugünlere uzanan dünyayı değiştirme eylemi yoluna bakılırsa bu çok açık olarak görülecektir.

Denizler'in devrimci silahlı mücadelenin yolunu ülkelerimizde açış, devrim tarihimizde bir ilkti... Sınıf mücadelesi artık eskimiş, geçerliliğini kaybetmiş yöntemlerle, araçlarla sürdürülemezdi. Denizlerin bunu görmeleri ve bu tarihi sorumluluğu yerine getirmekte bir an olsun tereddüt etmemeleri, yaşamları pahasına savaşmaları devrimimize büyük bir değer katmış, itilim sağlamıştır.

Onlardan sonra bu kavgada yer alan genç proleterler ve emekçiler savaşımın en zorlu, en şiddetli zamanlarında devrimci kahramanlıkları çoğaltmaktan geri durmadılar. Denizler'den devralınan miras, 12 Eylül'ün en vahşice sürdürüldüğü zindanlarda ve sokaklarda da devam ettirildi... 12 Eylül devrimimiz açısından tarihi, yeni bir dönemeçti. Seyitler bu tarihi dönemin bilincindeydiler, onlar genç proleter öncüydüler ve bu sorumlulukla davrandılar.

Denizler'in, Seyitler'in ve bugün zindan savaşlarında ölümsüzleşen tüm devrim savaşıçıları unutulmaz, unutulmayacak oluşları yaratılan büyük kahramanlıklardan yahut devrimci önder oluşlarından öte; tarihsel süreçlerde bilinçlice, kararlılıkla en önde yer almaları ve ölümsüzleşmeleridir. Murat, Sibel ve Aysun yoldaşlarımız Denizler, Seyitler gibi yine tarihi bir dönüm noktasında yaşamlarını ortaya koyarak ölümsüzleştiler.

İçinde bulunduğumuz süreç her yönden keskin ve şiddetlidir. Murat, Sibel, Aysun yoldaşlarımız bu keskin ve şiddetli süreçte en önde olmaktan büyük bir onur duydular. "Biz Denizlerin yoldaşı, proletaryanın komünist öncüleriyiz." diyerek her adımlarında, her çarpışmalarında, tarihi bir sürecin içinde bulduklarını ve bu önemli sürecin devrimin zaferi lehine olması için ne gerekiyorsa yerine getirmekten geri durmadılar. Komünist Partinin ideolojik, politik olarak ulaştığı düzeyi ve iddiasını kendi şahıslarında somutladılar. Che yüz yılının ilk başlangıcında, devrimimizin önemli ayaklarından biri olan zindan savaşlarında ölümsüzleşen Murat, Sibel, Aysun yoldaşlarımız yeni-insan özelliklerini taşıyan, örneklerini yaratanlar olarak Türk-Kürt proletaryasına ve tüm dünya proletaryasına devrim savaşında esin kaynağı olmuşlardır.

Yeni bir yüzyıla girerken bu yüzyılın "Che yüzyılı" olacağını söylemiştik. Çünkü tüm dünyayı içine alan ayaklanmalar yüzyılının Che şahsında öne çıkan özelliklerin en geniş kitlelere hayata geçirilmesi ve geliştirilmesiyle ancak karşılanabileceği kavranmış ve bu zorunluluk doğrultusunda hayata geçirilmektedir. Che, enternasyonalist bir savaş sloganı haline geldi. Yeni yüzyıla emperyalist-kapitalist sistemin ezilen tüm dünya halklarına yönelik saldırıları ve "savaş ilanı"yla, başlarken, yüzyılımızın ilk komünarları da büyük bir kahramanlıkla tarih sahnesinde yerlerini aldılar. Kolombiya'dan Filistin'e, G. Kore'den Cenova'ya, Türkiye'den Kürdistan'a... □

KOMÜNİST MANİFESTO

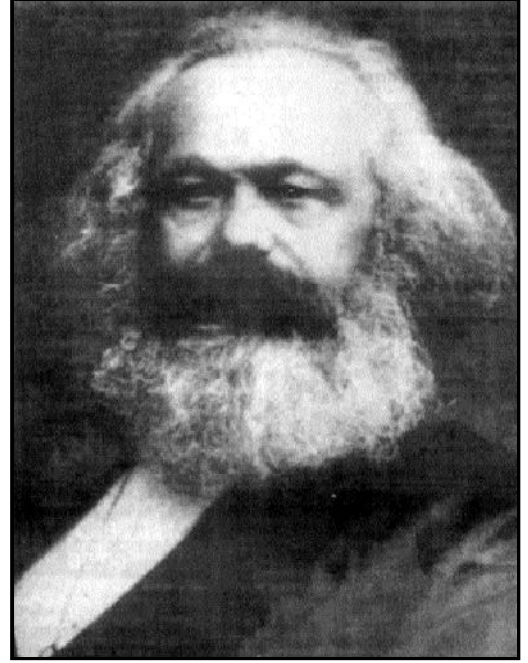
Dünyada neredeyse bir "manifesto" patlaması yaşanıyor. Yani olur olmadık herkesin, daha doğrusu marksizm-leninizmden vazgeçmiş, burjuvaziyle olan ideolojik ve gönül bağı koparamamış kişi ve örgütlerin dillerinde; "benim kitabım bu dönemin manifestosudur" veya "bu düşüncelerim bir manifestodur" vb. sözleri dolaşiyor. Nedir onlara bunu söyleten şeyler? Salt marksizm-leninizmi tahrip etme, kitlelerin bilincini bulandırma çabası mı? Peki ama neden özellikle bu dönemde bu çabalar artmıştır? Yoksa kitleler "yeni bir dünya" özlemi içerisinde, kapitalizm yıkılmadan özlem ve istemlerine ulaşamayacaklarını görebilme, anlayabilme ve bu doğrultuda harekete geçme aşamasına mı gelmişlerdir?

Öte yandan dünyada Kapital ve Emperyalizm kitapları yeniden okunuyor. Marksizm-leninizme yönelim de vardır. Bugüne kadar burjuva aydınların ve benzerlerinin ortaya koydukları hiçbir şey marksizmi aşamamıştır. Bu Komünist Manifesto için daha bir geçerlidir.

150 yılı aşkın bir zamandır Manifesto okunmakta ve emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküş evresine girildiği bu zamanda daha fazla ve daha geniş yığınlar tarafından okunma ihtiyacı doğacaktır. Kaldı ki, Marks ve Engels 1882 Rusça Baskıya Önsöz'de şöyle diyor; "*Komünist Manifesto'nun amacı, modern burjuva mülkiyetinin yaklaşmakta olan kaçınılmaz çözümünü ilan etmektir*".

"...radikal olmak, şeyleri temelden kavramaktır" diyor Marks. "...şeyleri temelden kavramak" isteyen, daha doğrusu kavranmasını zorunlu kılan dönemin kendi zorunluluğudur; bundan dolayı Kapital ve Emperyalizm okunuyor, tartışılıyor ve ne kadar temelden kavranmışsa şiarlara ve hareketin zor yönündeki pratiğine geçiriliyor ya da pratiğe ve hedeflere yansıyor kavranıldığı ölçüde...

Bu durumda sürecin niteliği, radikalliği, radikal olmayı dayatıyor. Bu, temelden kavramayı getiriyorsa, tüm dünya ezilenlerinin ortak bir Manifesto'ya sahip olmalarını, doğal devamında enternasyonalizmi de hayata geçirmelerini hızla beraberinde getirecektir. Bugün teknolojinin ulaştığı boyut, tüm emekçilerin, ezilenlerin kapitalizmin kendi gelişim yasaları içerisindeki birleştiriciliği ve yoğun sömürü koşullarıyla, çelişki ve çatışmaların şiddeti kendiliğinden de olsa enternasyonalizmi gerçekleştirmiştir. "*Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşin!*" şiarına uygunluk sağlanmıştır. Ama önemli olan, asıl olması gereken bunun örgütlü hale getirilmesi, enter-

nasyonalist örgütlenme olmasıdır. "Yeni bir dünya olanaklıdır, yaratacağız" diye dünya emekçilerinin haykırması bu anlamda daha ileridir, fakat bu ilerici yan komünistlerin öncülüğünde ileri taşınabilir.

Komünist Manifesto'nun yazıldığı dönem devrimler ve ayaklanmalar dönemidir. Toplum yüzyıllar süren feodaliteden kurtulur kurtulmaz zaten zincirlerinden boşanmışçasına her alanda ilerlemeleri ve sıçramaları hızlandırdı. "...zihinsel üretim maddi üretimin değişmesiyle birlikte ilerliyor ve değişiyor..."sa -ki öyle- bunların yaşanması da kaçınılmaz ve doğaldı. Burjuva önderlik altında, burjuvaziyle birlikte devrimleri gerçekleştiren geniş kitleler burjuvazinin iktidara gelmesinden sonraki kısa sürede gerçekleştirdikleri devrimin kendi devrimleri olmadığını görmüşler ve "yeni bir dünya düzeni arzusu" sona ermek yerine ezilenleri daha da arayış içine sokmuştur. Bu arayış, "yeni bir dünya" özlemi, istemi kendini Komünist Manifesto'da, ne olduğu, nasıl olacağı ve kimin gerçek-

leştireceği olarak somutlaşmış, ortaya çıkmıştır. Manifesto'nun yazıldığı dönem itibarıyla de -1848 Paris ve Avrupa ayaklanmalarının hemen öncesi- ortaya çıkardığı şeyler açısından da bir devrim manifestosudur. Manifesto'nun okunduğu, yoğun ilgi gördüğü dönemler daima ayaklanma ve devrim dönemleri olmuştur.

"Manifesto'nun tarihi, büyük ölçüde, modern işçi sınıfı hareketinin tarihini yansıtmaktadır" (1888, İngilizce Baskıya Önsöz / F. Engels).

"Belirli bir ülkede büyük sanayinin genişlemesi oranında o ülkenin işçileri arasında, işçi sınıfı olarak, mülk sahibi sınıflar karşısındaki konumları konusunda aydınlanma özlemi de büyümekte, sosyalist hareket bunlar arasında yaygınlaşmakta ve Manifesto'ya olan talep artmaktadır. Böylece, yalnızca işçi hareketinin durumu değil, büyük sanayinin gelişme derecesi de, her ülkede, Manifesto'nun o ülke dilinde dağıtılan nüsha sayısıyla oldukça doğru bir biçimde ölçülebilir" (1892, Lehçe Baskıya Önsöz / F. Engels).

Demek ki Manifesto'nun okunması nesnel durumu anlamamızı sağlar nitelikte olmuştur. Tıpkı bugün olduğu gibi... Çünkü en son bugün, dünya ezilenlerinin, proletaryasının ayağa kalktığı, sosyalizmin tarihsel, ekonomik ve siyasal zorunluluğunun her şeyde kendini ortaya çıkardığı bu zamanda Komünist Manifesto'nun yeniden okunmasına, anlaşılmasına duyulan ihtiyacın neden kaynaklandığı gözler önündedir. Demek ki Manifesto işçi sınıfının "...dünyayı değiştirme eylemi" manifestosudur.

Komünist Manifesto'daki temel düşünce ne? Bunu da Engels 1883 Almanca Baskıya Önsöz'de yazıyor: *"Manifesto'ya egemen olan temel düşünce iktisadi üretimin ve her tarihsel dönemin buradan çıkan toplumsal yapısının, o dönemin siyasal ve düşünce tarihinin temellerini oluşturduğu; bunun sonucu olarak (ilkel komünal toprak mülkiyetinin*

*çözülüşünden bu yana) tüm tarihin sınıf savaşımı tarihi, sömürülen ile sömüren arasındaki toplumsal gelişmenin çeşitli aşamalarında egemen olunan ile egemen olan sınıflar arasındaki savaşımın tarihi olduğu ne var ki, bu savaşımın, şimdi, sömürülen ve ezilen sınıfın -proletaryanın- aynı zamanda toplumun tümünü sömürüden, ezilmekten ve sınıf savaşımından sonsuza dek kurtarmaksızın, onu sömüren ve ezen sınıftan -burjuvaziden- kendisini artık kurtarmayacağı bir aşamaya ulaştığı düşüncesi..."*dir.

Manifesto'daki temel düşünce gerçeğini hala korumakla birlikte çok büyük gelişim sağlandığı, yani proletarya-

"Manifesto'ya egemen olan temel düşünce iktisadi üretimin ve her tarihsel dönemin buradan çıkan toplumsal yapısının, o dönemin siyasal ve düşünce tarihinin temellerini oluşturduğu; bunun sonucu olarak (ilkel komünal toprak mülkiyetinin çözülüşünden bu yana) tüm tarihin sınıf savaşımı tarihi, sömürülen ile sömüren arasındaki toplumsal gelişmenin çeşitli aşamalarında egemen olunan ile egemen olan sınıflar arasındaki savaşımın tarihi olduğu ne var ki, bu savaşımın, şimdi, sömürülen ve ezilen sınıfın -proletaryanın- aynı zamanda toplumun tümünü sömürüden, ezilmekten ve sınıf savaşımından sonsuza dek kurtarmaksızın, onu sömüren ve ezen sınıftan -burjuvaziden- kendisini artık kurtarmayacağı bir aşamaya ulaştığı düşüncesidir"

nın hem kendisini, hem ezilen tüm toplumsal katmanları kapitalizmden kurtarması yönünde koşulların ekonomik, tarihsel, siyasal tüm yönleriyle olgunluk kazandığı bir gerçektir. Sosyalizmin öngünü olarak ortaya çıkan emperyalizm aşaması dahi kendi içinde son evresine varmıştır. Proletaryanın kurtuluşu her bakımdan olanaklı ve zorunlu hale gel-

miştir. Emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküş dönemine girildiği bu süreçte marksizm-leninizmden vazgeçmiş, burjuvaziyle bağlarını koparmamış olanların topluma "kendi düşüncelerinin manifesto" olduğu yalanını söylemeleri yalnızca basit bir aldatmaca ve yanlışlık değil, aynı zamanda ne denli gerici olduklarının da göstergesidir. Onların yıllardır tanıtılmaya çalıştıkları şey; sınıf savaşımını, devrimci zoru yok sayma, yeni bir dünya olacaksa kapitalizm altında olacağı savıdır.

"Bu devrim (1848) her yerde işçi sınıfının eseri olmuştur; barikatları kuran ve bunu hayatıyla ödeyen işçi sınıfıydı. Hükümeti devirmekteki niyeti, açıkça, burjuva rejimini devirmek olanlar yalnızca Paris işçileriydi. Ama kendi sınıfları ile burjuvazi arasındaki onmaz uzlaşmaz karşıtlığın bilincinde olsalar bile, gene de, ne ülkenin ekonomik gelişmesi, ne de Fransız işçi kitesinin zihinsel gelişmesi, henüz toplumsal bir yeniden kuruluşu olanaklı kılacak aşamaya ulaşmış değildi. Bu nedenle devrimin meyvelerini toplayan, son tahlilde, kapitalist sınıf oldu" (1893. İtalyanca Baskıya Önsöz) *"...durum ne denli değişmiş olursa olsun, bu Manifesto'da geliştirilmiş bulunan genel ilkeler ana çizgileriyle, bugün de her zamanki kadar doğrudur. (...) Komün özellikle bir şeyi, 'işçi sınıfının mevcut devlet mekanizmasını salt elinde tutmakla onu kendi amaçları için kullanamayacağı'nu tanılamıştır"* (1872, Almanca Baskıya Önsöz)

Burada söyleyebileceğimiz şey şudur; uzun ve zorlu sınıf savaşımı boyunca elde edilen deneyimlerin birikimi proletaryaya göstermiştir ki, proleter devrimler proletarya diktatörlüğüne mutlaka vardırılmalıdır ve dünyayı değiştirme eyleminden bir an olsun geri durulmamalıdır. Bu, bugüne değin yaşanan devrim deneyimlerinden proletaryanın çok iyi öğrendiği ve hala öğrenmeye devam ettiği temel gerçektir. □

DÜNYADA YAŞANAN ÖNEMLİ GELİŞMELER...

Son haftalar, dünya üzerinde işçi-emekçi ve devrimcilerin eylemleri ile oldukça hareketli geçti. Edindiğimiz bilgilere göre yaşananlar şunlardır:

PERU/LİMA'DA BOMBALAMA:

Latin Amerika ülkelerinden Peru'nun başkenti Lima'da ABD elçiliği yakınlarında 21 Mart 2002 tarihinde bir bombalama eylemi yapılmıştır. Elçilik yakınlarındaki 1 otomobil içerisine yerleştirilen ve içerisinde 30 kilo kadar patlayıcının bulunduğu bombanın patlaması sonucu 9 kişi ölümlenirken, 30 kişi de yaralanmıştır. İki gün sonra ülkeyi ziyarete gelecek olan ABD Başkanı George W. Bush'un ziyareti öncesi yapılan eylemi üstlenenin olmadığı öğrenilmiştir. Yapılan eylem ile ilgili Lima İtfaiyesi Müdür Yardımcısı Juan Piperis; eylemin Aydınlık Yol ve Tupac Amaru Devrim Hareketi tarafından yapılmış olabileceğini söylemiştir.

24 Mart 2002 tarihinde Peru'yu ziyaret eden ABD başkanı Bush'un üç gün önce gerçekleştiren eylem ile ilgili "Perulular, bu hafta içinde, terörün korkunçluğunu bir kez daha hatırladı!" şeklinde konuştuğu öğrenilmiştir.

Ayrıca Peru'lu işçi ve emekçilerin Lima'da düzenledikleri ve "Katil Bush, Peru'dan Defol" sloganlarını attıkları emperyalizm karşıtı eylemde 18 kişinin gözaltına alındığı, polisin eylemcileri durdurabilmek için gözyaşırtıcı gaz bombaları kullandığı öğrenilmiştir.

BREZİLYA'DA KÖYLÜLERİN ÇİFTLİK İŞGALİ:

Brezilya'da topraksız köylülerin gerçekleştirdiği eylemde; Devlet Başkanı Fernando Henrique Cardoso'nun çocuklarına ait çiftlik işgal edilmiştir. Topraksız Köylüler Hareketi (MST) koordinatörü Luiz Antonio Rodriguez tarafından yapılan açıklamada, 500'ü aşkın ailenin, bölgede 80 aileye toprak verilmesi talebiyle gerçekleştirilen işgalin, Brezilya'nın 200 kilometre

doğusundaki Minas Gerais'te yapıldığı söylenmiştir. Çiftçilerin işgal ettiği Minas Gerais'teki çiftliğin 900 hektarlık olduğu öğrenilmiştir. Köylüler gerçekleştirdikleri işgalle toprak isteme taleplerinin yanısıra okul ve sağlık ocaklarının da inşa edilmesini dile getirmişlerdir.

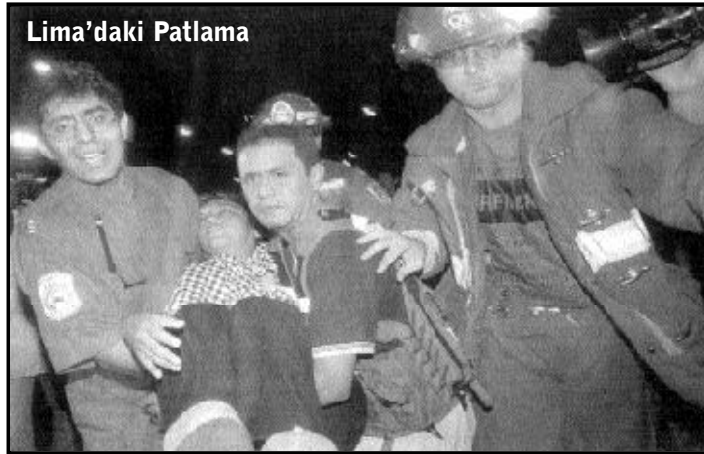
BARCELONA ZİRVESİ:

Prag, Cenova, Washington, Katar, Barcelona... Dünyanın tüm zenginliklerini sömürenler artık sömürülenlerin korkusundan bir araya gelemiyorlar, bir araya gelecek şehir bulamıyorlar.

Artık dünyanın tüm ülkelerinde ezilen, sömürülen, yoksul emekçi halklar; kapitalist-emperyalist sistemin temsilcilerine, aleyhlerinde karar alacakları toplantılar düzenleme imkanı tanımıyor. Kızıl bayraklarla "Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün" diyerek yeni bir dünya istemlerini ortaya koyuyorlar.

AB zirvesinin esnek çalışma, nükleer enerji kullanılması, terörle mücadele vb. yoksul kitlelere yaşama hakkı tanımayan konuların gündem olduğu Barcelona toplantıları 100 bine yakın Avrupalı emekçinin protesto eylemiyle "gölgelendi"(!)

15 Mart'ta İspanya'nın Barcelona kentinde başlayan AB

zirvesi, 14 Mart'ta Katalonya meydanında yürüyüşe geçen 500 bin emekçinin en temel sosyal haklarının yok edilmesine sessiz kalmayacaklarını haykırışları arasında açılışı yaptı. Kapitalizm, özelleştirme ve küreselleşme sloganları zirveye damgasını vurdu. Eylemlere o günlerde özelleştirmeye karşı eylem halinde olan ve fakültelerini işgal etmiş öğrenciler de destek verdi. 15 Mart'ta ise yüzlerce küreselleşme karşıtının zirvenin yapıldığı Katalonya Kongre Sarayı civarındaki eylemi, yoğun polis saldırısıyla karşılaştı. Nükleer enerji ile ilgili alınan kararları protesto için çevreciler de Barcelona sokaklarında eylem yaptı, bildiri dağıttı.

Zirve süresince polis çok yoğun güvenlik önlemleri olarak "potansiyel göstericiler"i sınırlarda durdurdu. Sayısız kişi ülkeye alınmadı ve sayısız eylemci gözaltına alındı. Gerici basının yayınladığı haberlerle emekçilerin talepleri ve eylemleri "terörizm" suçlamasıyla damgalandı.

İNGİLTERE'DE ÖĞRETMENLER GREVDE:

Dünya çapında giderek artan fakirleşmeye tepki olarak Londra'da öğretmenler eylem yaptı. 14 Mart'ta İngiltere'de bir günlük grev yapan öğretmenler, tüm ülkede eğitimi durdurdu. Okulların yaklaşık yarısı kapalı kaldı. Öğretmenler okulları önünde ve Londra merkezinde eylemler yaptılar. Yaklaşık 5 bin öğretmenin katıldığı eylem; 30 yıldan beri Ulusal Öğretmenler Sendikası'nın (NUT) aldığı tek grev kararıydı.

İngiltere'de en az ücret alan kesimler arasında yer alan öğretmenler, kendilerine verilen %3,5 oranında zamma karşı çıktı ancak Eğitim Bakanı bu grevin hükümetin politikalarına etkisi olmayacağını söyleyerek binlerce öğretmen ve veliye meydan okudu.

BERN'DE

İNŞAAT İŞÇİLERİ EYLEMDE:

İsviçre'nin başkenti Bern'de 16 Mart'ta yaklaşık 12 bin işçiye yapı-ınşaat işçisi eylem yaptı. Yapı-Endüstri Sendikası'nın (GBI) çağrısıyla toplanıp, hükümet binası önüne gelerek taleplerini haykırarak işçilerin eylemi, son yıllarda gerçekleştirilen en kitlesel ve coşkulu eylemlerden biri oldu.

Bir yıldır süren toplu iş sözleşmeleri görüşmeleri sonuçsuz kalınca sendika işçilere eylem çağrısı yaptı. İşçiler; inşaat ve yapı sektörünün ne kadar ağır bir çalışma gerektirdiğine dikkat çekerek, 100 işçiden ancak 57'sinin emeklilik yaşına gelene ka-

dar çalışabildiğini; çalışma ortamının ve şartlarının oldukça ağır olduğu bu sektörde, genelde işçilerin iş kazası ile sakatlandığını ve öldüğünü; bunun için emeklilik yaşının düşürülmesi veya emeklilik için gerekli çalışma süresinin sınırlandırılması ve bununla beraber ücret artışı talep ediyorlar. Sendikalı işçiler bu şartlarının bu dönemki Toplu İş Sözleşmesi içinde yer almasını, patronlar ise bunun mümkün olmadığını dile getiriyor. Bu olumsuz tavır üzerine sendika, 9 bin işçi ile grev oylamasına gitti ve bu dönem Toplu İş Sözleşmesinde olumlu sonuç çıkmazsa greve gidileceğini ilan etti.

GÜNEY KORE'DE İŞÇİ-ÖĞRENCİ EYLEMİ:

Yaklaşık 1 aydır özelleştirmelere karşı grevde olan Güney Kore'li enerji işçileri; 26 Mart'ta öğrencilerle birlikte düzenledikleri eylemde polisin saldırısıyla karşılaştı. Seul Üniversitesi'nde eylem yapan işçiler, polise karşı molotof kokteylleri ve taşlarla karşı koydu, 300 civarı işçi gözaltına alındı.

Güney Kore hükümeti kamuya ait elektrik şirketi KEPCO işçilerinin grevlerini yasadışı ilan etmiş, 197 işçi ve sendikacıyı işten atmıştı. KEPCO da grevdeki 3900 işçiyi işten atacağını ilan etmişti.

İTALYA'DA İŞÇİLERİN EYLEM FIRTINASI:

İtalya'nın başkenti Roma'da işten atmayı kolaylaştıran yasaya karşı 23 Mart'ta 2 milyondan fazla işçinin katıldığı eylem yapıldı. Berlusconi'nin ırkçı-sağcı hükümetinin protesto edildiği sloganlar ve kızıl bayrakların hakim olduğu eyleme küreselleşme karşıtları ve fabrikalarından çıkıp gelen işçiler katıldı. Ülkede estirilme istenen terör havasını da protesto eden işçiler, bu yasanın kaldırılmasını istedi.

ALMANYA'LI ÖĞRENCİLERDEN KARA MAYINLARINA HAYIR!

Son yüzyılda yaşanan emperyalist saldırganlıklar, işgaller boyunca saldırgan devletlerin hemen hemen tüm dünya üzerine döşedikleri kara mayınlarının çocuklar başta olmak üzere yoksul halkları sakat bıraktığı veya öldürdüğü gerçeğini bir kez daha gündeme taşımak için Almanya'nın Münih kentinde yaklaşık 10 bin öğrenci, kara mayınlarının yasaklanması için eylem yaptı. son yıllarda Almanya'da yaşanan bu en büyük eyleme, 35 okulun öğrencileri katıldı ve kara mayınlarından ölen-sakat kalanlara yardım için yaklaşık 50 bin euro bağış toplandı.

Binlerce öğrencinin bu eylemi, sadece kara mayınlarının temizlenmesi için değil, bu mayınları döşeyen emperyalist-kapitalist sisteme karşıdır. □

TOPLUMSAL CİNNET, İSYAN, AYAKLANMA...!

Bütün insanlar, saf, temiz ve masum doğarlardı... "İnsanın düşüncesini belirleyen şey, içinde bulunduğu toplumsal koşullardır". Okul, aile, çevre ve sonuçta egemen üretim biçiminin doğal sonucu egemen kültür, ahlak, ideoloji insanı ve toplumu biçimlendirir.

İnsan nedir? Filozoflar insanı tanımlarken, kısaca "düşünen hayvan" demişler... İnsan, düşünen, üreten, paylaşan, yaşamını bilinçle ören sosyal, toplumsal bir varlıktır. Eğer bugün insanlık, insanlıktan çıkartılmak ve sadece kapitalist sistemin üretim aracı, bir varlık durumuna getirilmek ve bir hayvan durumuna düşürülmek isteniyorsa özgür insanlığın yapacağı en önemli şey, milyonlarca yıllık evriminin sonucu olarak insan kalmak ve özgürleşmek için mevcut üretim ilişkilerini değiştirmeli, kapitalist toplumu havaya uçurmayla işe başlamalıdır. Aksi durumda insanlık yeniden mujik (yarı hayvan Rus köylüsü) olmaya doğru sürükleniyor.

Bugün içinde bulunduğumuz toplumsal koşullar milyonlarca işçiyi, emekçiyi, aydını, genci düşünmekten, üretmekten, paylaşmaktan, sosyal ve toplumsal dayanışma içinde olmaktan alıkoyuyorsa, bunun nedeni içinde yaşadığımız kapitalist sistemdir. Toplumsal koşullar, toplumsal sistemin egemen sınıfı burjuva sınıf, onun üretim ilişkileri ve bunun sonucu oluşan burjuva kültür ve ahlak anlayışıdır. Hayvanca yaşam koşullarından kurtulmak, insanlaşmak ve insanca yaşamak ve özgürleşmenin yolu, burjuva kültürü havaya uçurmaktan geçiyor. Burjuva kültürü havaya uçurmak demek, tüm kapitalist sistemi havaya uçurmak demektir. Özgür insanlık, ya kapitalist sistemi havaya uçuracak,

ya da kapitalist toplum içinde kalıp insanlıktan çıkacak, toplumsal çürümeye ve yozlaşmaya uğrayacaktır. Toplumsal cinnet, çürüme, yozlaşma ve ahlaki çöküntü kapitalist sistemin sonuçlarıdır. İçinde yaşadığımız toplumsal koşullar işçileri, emekçileri, kendilerine ve insanlığa yabancılaştırıyor. İnsanlık yeniden sorgulanır hale gelmiş, toplumsal cinnet toplumun genel ruh hali durumuna dönüşmüştür.

Cinnet kavramı günümüzde neredeyse en çok kullanılan kavram oldu. Psikolojinin psikologların önemi artık herkes tarafından bilinir oldu. Tüm toplum barut fıçısına dönmüş durumda. Gerilim, sıkıntı, stres toplumsal yaşamımızın belirleyeni olmuş. Açlık, işsizlik ve sosyal yıkım insanları yaşamdan bezdirmiş durumda. Gün olmuyor ki; gazete manşetlerinde bir cinnet haberi okumayalım. Gasp, hırsızlık, fuhuş olayları gündelik ihtiyaçları karşılamanın araçları olmuş durumda. Güpegündüz banka soygunları, kapkaç, dolandırıcılık, yan kesicilik, sahtecilik almış başını gidiyor. Toplumsal bilinç öyle bir noktaya ulaştı ki artık hiç kimse hiçbir şeye inanmaz hale gelmiş. "Bu ülkede her şey sahte", "Bu ülkede artık hiçbir şey değişmez", "Bu halk adam olmaz", "Bu halk

in hiçbir şeye değmez" gibi söylemler sıkça duyulan ve giderek yaygınlaşan söylemler.

Evet bütün bunlar bilinen şeyler. Toplum içinde olan, az-çok çevresinde, sağında, solunda nelerin olduğuna ilgi duyan, çözüm arayan herkesin hergün duyduğu söylemler. İyi ama bunlar sonuçlar, sebepler nelerdir? Çözüm nedir? Yakınmak ve durumu izah etmek için bir yanı ve en kolay yanındır. Esas olan çözüm bulmak ve nasıl kurtulacağını göstermektir. Bunları burjuva medyada, gazetelerde bulamazsınız. O, sebeplerden yola çıkmaz, sonuçlara bakar ve manşetini atar: işsiz genç "neden beni Türkiye'de doğurdunuz diyerek annesini ve babasını boğazlayıp öldürdü", "anne, babasını koyun gibi doğradıktan sonra intihara teşebbüs eden canavar evlat", "boşanma cinneti; çılgın koca kendisinden ayrılmak isteyen eşini sırtından vurdu", "üvey anne, öz baba çocukları-

ÜVEY ANNE VE ÖZ BABA ÇOCUKLARINI HASTANELİK ETTİ

ELLERİNİZ KIRILSIN!

1

Elazığ'da sarhoş baba üç yaşındaki kızını uyurken üzerine kaynar su döküp haşladı; sonra da kızgın demirle dövdü

2

İstanbul Alibeyköy'de de 13 yaşındaki çocuk, iki yıldan beri kendisine işkence yapan üvey annesi tarafından sokağa atıldı

nı hastanelik etti”, “bir yaşındaki çocuğu çöpe attılar, donmak üzere olan çocuğu çöpçüler buldu”, “çocuklarına bakamayan anne iki çocuğuyla kendilerini denize atarak intihar etti”, “çocuğunu satılığa çıkardı” böbreğini, kanını satanlar vb. Ertesi gün bir başka gazetede manşet “Yanmış bu millet” Evet sonuçlar açıklanıyor. Hem de en trajik, en çarpıcı biçimde ama sebepler yok, çözüm yok!.. Bir otobüs yolculuğu sırasında sahte bir İETT biletinin çıkması üzerine gösterilen bir tepki patlaması “bu ülkede her şey sahte” devlet sahte, meclis sahte, partiler sahte, mahkemeler, hukuk, eğitim, adalet, din her şey sahte. Bilet sahte, para sahte, sevgi sahte, dostluk sahte, aşk sahte. Sahte, sahte, sahte. “Bu ülkede her şey sahte”. İşte tek gerçek “toplumsal cinnet, isyan ve ayaklanma hali...” evet tek gerçek bu. Bu gerçeği iyi görmek, anlamak ve çözüm yolunu göstermek gerekiyor. Uzunca bir dönemden beri toplumsal cinnet, isyan ve ayaklanma hali yaşanıyor. İntiharlar ve isyanlar elbette bir çaresizliğin, çıksızlığın feryadı. İsyân kendiliğinden kitlelerin çılğınca eylemidir. Ve son tahlilde dağılmaya, çözülmeye ve ezilmeye yol açabilir. Ayaklanma ise daha farklı değerlendirilmelidir. Çünkü

Toplumsal cinnet, isyan ve nihayetinde ayaklanma. Eğer gerçekten devrimciler ve devrim sahte değilse, devrimin objektif koşullarının nasıl olgunlaştığını görmeleri gerekiyor.

Milyonlarca işçi, emekçi, yoksul köylü, açlık sınırının altında yaşıyorsa “açlık mideye yerleşince, komünizm beyne yerleşmiş” milyonlarca işsiz bırakılmış, yaşamdan kovulmuşsa, sosyal gelecekte yoksunsa, emekçi halk yığınları, burjuva parlamentodan, burjuva partilerden, eğitim, sağlık, hukuk ve adaletten umut kesmişlerse -ki, bu böyle- burjuva partiler ve parlamentoyu emekçi halk yığınlarına yeniden alternatif göstermek; çürüme, yozlaşma ve ahlaki çöküntüye çanak tutmaktır, devrimi bilinmez bir geleceğe ertelemek, devrime karşı çıkmaktır. İşçi ve emekçi yığınlar artık burjuva devletin tüm kurumlarından umutlarını kesmiştir. Artık burjuva medyaya yansıyan devlet kurumlarına olan güven, %10’un altına düşmüştür. Öyleyse umut ve özgürlük ve insanlaşma, devrimdedir, devrimcidedir, devrimci partilerdedir. Hala yüreği devrim heyecanı ile atan devrimciler, devrimci yapılar, derhal harekete geçmeli, umut olmalı, umudu büyütmelidir. Yüreği devrim heyecanı ile atan devrimciler,

Yanmış bu millet!

102 milyona talim eden asgari ücretli işçinin, 1 kilo zeytin alabilmek için 7 saat, 1 kilo et alabilmek için de 9 saat çalışması gerekiyor

ayaklanma, plan, program, disiplin, istikrar ve sürekli büyüyen bir içerik taşır. Ve herşeyden evvel devrimci bir partinin önderliğinde iktidarı hedefler. Toplumsal cinnet ve isyan burjuva sınıfı iliklerine kadar sarsıyor ve bir gazetenin haberine göre “Gariban vatandaş ne yapsın?”, “Kriz işadamlarının ruh sağlığını bozdu” International Hospital psikiyatri Bölüm Şefi Dr. Muzaffer Uyar, “Ekonomik krizlerin işadamlarının ruh sağlıklarını bozduğunu, her işadamlarının mutlaka bir psikiyatristi olması gerektiğini belirtmiş ve tedavi için başvuran işadamları, eş ve çocukların sayısında son üç ayda büyük artış oldu” demiş. Evet ne yönetenler, ne de yönetilenler memnun. Ekonomik-politik kriz yönetenlerin de, yönetilenlerin de ruh sağlığını bozmuş durumda. İşçiler, emekçiler, yoksul köylüler açlık sınırının altında yaşamdan bezmiş durumda, deyim yerindeyse kaybedecek değil, yaşamını sürdürecektir bir şeyi yok. Açlık sınırının 550 milyon olduğu yerde, asgari ücret 160 milyon lira ise milyonlarca insan ölüm sınırında yaşıyor demektir. Artık insanların açlıktan öldüğünü burjuva basın, yayın kuruluşları yayınlıyor. Bu durum biraz daha böyle giderse açlıktan kitlesel ölümlerin olacağını söylemek abartı olmasa gerek. Evet yoksul emekçi halk kitleleri sömürden, baskıdan, çaresizlikten, çıksızlıktan bunalmış durumda.

hızla birleşmeli, birleşik devrimi örgütlemeyi, gündemin en başına koymalıdır. Gündem devrimdir. Devrim için devrimci araç ve yöntemler hızla devreye sokulmalıdır. Ayakta durmakta zorlanan bugünkü bu hasta, güçsüz, zayıf burjuva cumhuriyet yerlebir edilmeli, yerine kesintisiz bir şekilde sosyalizme varacak olan Halk Cumhuriyeti kurulmalıdır. Bunun için, komite, konsey, milis ve gerilla örgütlenmeleri, en yaygın, en yetkin, en yüksek en nitelikli ve en savaşçı düzeye çıkartılmalıdır.

Devrim ve iktidar hedefini en başa koyarak devrim güçlerini hızla merkezileştirip birleştirmek gerekiyor. İşçi, emekçi yığınların kurtuluşu ve özlemi merkezileşmiş, birleşmiş tek bir kurmaylık altında devrim ve iktidar hedefine kilitlenmiş, devrim güçlerinin devrimci araç ve yöntemlerle kitleleri silahlı halk ayaklanmasına hazırlamasından geçiyor. Silahlı halk ayaklanması, Geçici Devrim Hükümeti Leninist Parti’nin yol göstericiliğinde zafere ulaşacaktır. Leninist Parti bu birikime, yeteneğe, ataklığa, enerjikliğe, cesarete ve dayanıklılığa sahiptir. Esas olan Leninist Parti’yi güçlendirmek, onun saflarında birleşmektir. Aksi durumda “Bu ülkede her şey “sahte” olacaktır, Devrim de, Devrimci de...!”

İ.İ. Mücadele Birliği Okuru BİR İŞÇİ

İZMİR'DE 8 MART

Newyork'lu dokuma işçisi kadınlar 1857 yılında, 8 saatlik işgünü talebiyle greve çıktılar ve fabrikada çıkan yangına müdahale edilmemesi sonucu 119 kadın işçi yanarak yaşamını yitirdi. Ve 1910 yılında II. Enternasyonal'de Clara Zetkin'in önerisiyle 8 Mart günü Newyork'lu dokuma işçisi kadınların nezdinde Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edildi.

Ve o yıldan beri her yıl bütün dünyada kutlanan bu gün, dünya emekçi kadınlarının mücadele günü olarak tarihimizdeki yerini almıştır.

Burjuvazinin ve reformizmin içini boşaltmaya çalışıp, kadınlar günü olarak yansıtmaya çalıştığı, sistemin çelişkilerini kadın-erkek sorununa indirgemeye çalıştığı bu gün için bizlere düşen görev, bu günü mücadele günü olarak yaşamak ve ülkelerimiz topraklarının her yerinde bu ateşi yakmaktır.

Bu yıl da İzmir'de düzenlenen 8 Mart eylemleri, Alsancak Gündoğdu Meydanı'nda yapıldı. Bizler eyleme Devrimci Demokrasi, İşçi-Köylü ve Odak dergisi okurlarıyla katıldık. Reformistlerin ve feministlerin erkeklerle kadınların ayrı ayrı yürüme konusuna dayatmaları ve pankartımızı bildirmemelerine karşın alana giriş yaptık. Eylemde yaklaşık 2 bin kişi vardı. Bizler kortejimizi oluşturarak disiplinli bir şekilde yürüyüşe geçtik.

Eylem esnasında "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Yaşasın 8 Mart, Yaşasın Mücadelemiz", "Savaşan Kadınlar Zindanlarda, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "İçerde Dışarda Hücreleri Parçala", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan" sloganları atıldı.

Eylem yaklaşık iki saat sürdü. Eylemin sonunda polislin bir pop kasetini hoparlörlerden yayınlamaya başlaması üzerine bizler gidip polise müdahale ettik. Ama eylemin insiyatifindeki reformist bakış açısının uzlaşmacı tutumu yüzünden bu olay çatışmaya dönmeden eylem sona erdi.

**DEVRİMCİ TUTSAKLAR
ÖZGÜRLEŞTİRİLMEYEN
EMEKÇİ KADINLAR ÖZGÜRLEŞEMEZ!
SAVAŞAN KADINLAR ZİNDANLARDA
ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

İ.İ. Mücadele Birliği Okurları / İZMİR

16 MART 1978... BEYAZIT KATLIAMI... KATLEDİLMEKLE TÜKENMEYİZ!

Faşist devletin sivil ve resmi güçlerince 16 Mart 1978'de Beyazıt Eczacılık Fakültesi önünde gerçekleştirilen katliamda 7 devrimci-demokrat öğrenci katledilmişti. Faşizmin ilk katliamı değildi bu, son olmadığını da yaşayarak görecektik. Yaşadık ve öğrendik. Faşizm de katletmekle tüketemediğini gördü. Kapitalizmin içinde bulunduğu ekonomik ve politik krizin daha da derinleşmesi, işçi ve emekçileri "Ya Kanlı Kavgalı Bir Savaşa" ya da "Yok Oluşa" sürüklerken, ezilen ve sömürülen sınıfların seçimi, proletaryanın nihayi zaferi olan devrimi gerçekleştirmekten yana olmalıdır.

Beyazıt, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, K. Armutlu... Faşizmin böyle vahşice saldırması, kapitalizmin iç çelişkilerinin ve krizlerinin öylesine derinleşmesinden, devrimci durum ve iç savaş koşullarının öylesine olgunlaşmasından, kavganın büyüdüğünden, zafere yürüdüğünden kaynaklıdır. Yönetemeyen kapitalist sınıfın, böyle yönetilmek istemeyen işçi ve emekçiler karşısında uygulayacağı tek yöntemi; baskı, işkence, gözaltı, kaybetme ve katletme politikalarını en yoğun biçimde yaygınlaştırmaktır. Günümüz koşullarında işkence, gözaltı vb. politikaları ve daha da ilerisi katletme, F tipi zindanlara atma vb. politikaları yalnız devrimciler için değildir. İşçi ve emekçi halklar, faşizm tarafından başlatılan "topyekün savaş" saldırısına karşı, "Ya Devrim Ya Ölüm" şiarını bilinçlerine kazıyarak karşı durabilir, zaferi ancak böyle kazanabilirler.

Edindiğimiz bilgiye göre; 16 Mart 1978'de katledilen 7 devrimci-demokrat öğrenciyi, Hatice Özen, Cemil Sönmez, Baki Ekiz, A.Turan Ören, Abdullah Şimşek, Hamit Akıl ve Murat Kurt'u anmak ve katliamı protesto etmek amacıyla 15 Mart 2002 günü Beyazıt Meydanı'nda bir eylem düzenlenmiştir.

Faşist devletin binlerce polislinin ablukası altında gerçekleştirilen ve yaklaşık 2 bin devrimci-demokrat öğrencinin katıldığı eylemde; "Soruşturmalara Karşı Mücadele Edeceğiz, Yeni Yök

Yasa Tasarısı Geri Çekilsin" ve "Beyazıt ve Halepçe Katliamlarına Karşı Vardık Varız Varolacağız" pankartlarının açıldığı, okunan basın açıklamasında da 16 Mart Beyazıt ve Halepçe katliamlarının anlatıldığı, son iki yılda 3 bin öğrenciye soruşturma açıldığı vb. konuların anlatıldığı öğrenilmiştir. Eylem sonunda katliamın gerçekleştirildiği yere karanfiller bırakılmış, sonrasında ise "Ana dilde eğitim" talebi ile dilekçe verenlerin okuldan uzaklaştırılmalarını protesto amacıyla rektörlüğe yürüyüş düzenlenmiştir.

Eylem polislin ve kitlenin "sağ duyulu" tavırları ile "olaysız" bir şekilde sona ermiştir. □

13 MART SAVAŞÇILARI İsviçre'de Anıldı!

Mart ayı Dünya'da ve Türkiye'de sınıflar mücadelesinde önemli bir yere sahiptir. Mart ayı direniş demektir. Mart ayı kavga, düşmana isyan etmektir. 8 Mart Dünya emekçi kadınlar günü, 12 Mart askeri faşist diktatörlüğünün ilan oluşu, 21 Mart Kürt halkının Newroz'u olması, 31 Mart'ta Kızıldere'de Mahir Çayan ve arkadaşlarının birer kızıl karanfil oluşları bu ayın önemini göstermeye yetiyor.

Yine Mart ayı 13 Mart 1982 günü İzmir'de 3 komünist işçinin Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun, Seyit Konuk'un faşist diktatörlük tarafından idam edilişlerinin yıldönümü. 3 kızıl karanfilimizin düşmanın en barbar saldırılarının olduğu bir dönemde Sosyalizmin bayrağını onların inlerinde dalgalandırmaları olsa olsa muazzam bir sosyalist ideolojiye olan bağlılıklarının kanıtı olmuştur. En zor koşullarda devrime olan bağlılıklarını haykıran 3 komünist işçi bizlere yol göstermeye devam ediyor.

Tam da böylesi bir dönemde sınıf mücadelesinin en zor koşullarda yürütüldüğü bir süreçte savaşçılarımızı anmak onların öğretilerinden ders çıkartmak çok önemlidir. Ölüm Oruçlarının sürdüğü faşist devlet güçlerinin tüm barbarlığı ile devrimci tutsaklara saldırdığı bir süreçte devrim savaşçılarını anmak onları sahiplenmek geleceğimizi sahiplenmek demektir. Geçmişine sahip çıkmayan iş-

çi sınıfının geleceği olamaz. Savaşçılarımızı anmak geleceğimize sahip çıkmak olduğu gibi bugün devam eden düşman saldırılarına cevap vermek demek olacaktır. 13 Mart savaşçıları tüm yerlerde olduğu gibi İsviçre'nin başkenti Bern'de de yapılan bir etkinlikte anıldı.

16 Mart 2002 Cumartesi günü saat 17.00'de Bern'de Bümpliz Chleehus'da salon da yapılan anma toplantısı canlı geçti. Anma toplantısı önce açılış konuşması ve saygı duruşunun ardından zindanlarda çekilmiş video ve dia filmlerinin gösterimiyle başladı. Saygı duruşunda ölüm orucu savaşçısı TKEP/L savaşçısı Aysun Bozdoğan'ın kendi sesinden 13 Mart Marşı'nın dinlenmesi herkesi çok etkiledi. Daha sonra 13 Mart savaşçılarının yaşamlarını anlatan birer konuşma yapıldı. 13 Mart savaşçılarının kararlılığı, başeğmezliği ve bugüne katkıları anlatıldı. Daha sonra anma toplantısı zindanlarda içinden geçtiğimiz süreci anlatan tartışan bir seyir izledi. Bu bölümde süreçte bulunanlar zindanlar sürecini anlattılar. Ölüm orucu eyleminin etkileri ve çapı en çok tartışılan bölüm oldu. Şu anda ölüm orucu eylemimizin devam ettiği vurgusu yapıldı Anma toplantısına Mücadele Birliği'nden gelen mesajlardan sonra soru ve cevaplar bölümü ile sona erdi.

**İktidar İçin Mücadele Birliği Dergisi
İsviçre**

DİK'TEN MART'A MERHABA

Dünya işçi ve emekçi kadınlarının mücadelesini selamlıyor ve sermayeye karşı verdikleri devrimci mücadeleyi mücadelemiz olarak görüyor ve savaşınız savaşımızdır diyoruz. Herkes tarafından bilinir veya bilinmelidir ki politik özgürlük kazanılmadan cinsiyet özgürlüğü de kazanılamaz ve bunun bilinciyle biz Trakya Devrimci İşçi Komiteleri olarak "Yaşasın Dünya Emekçi Kadınlarının Mücadele Birliği Trakya DİK" yazılı pankartımızı Çorlu Emniyet Müdürlüğü'nün 300 metre ilerisinde zindan karşısında üst geçide saat 21.00 de astık.

Yüzyıllardır bir meta olarak görülen emekçi kadınları-

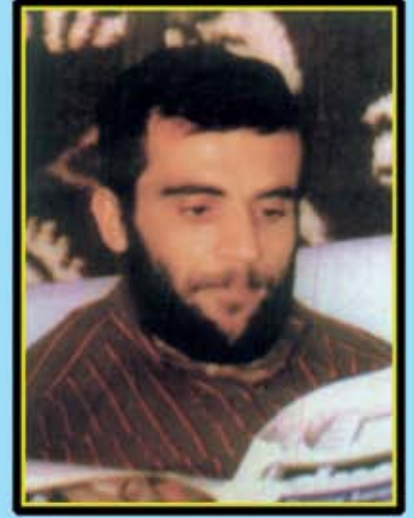
mız, bu gidişe dur demenin zamanının geldiğini bilmekte-dirler. Buna en somut örneği verenler ise 1996 Ölüm Orucunda Ayçe İdil Erkmen, 2000-2001-2002 Ölüm Oruçlarında Aysun Bozdoğan ve Sibel Sürücü yoldaşlarımızdır. Hem dünya işçi ve emekçi halklarına, hem de Türkiye ve K. Kürdistan işçi ve emekçi halklarına, büyük bir cesaretle ve duygu dolu bir yürekle; düşmana nasıl diz çöktürüleceğinin ve düşmanı yenip zaferin kazanılacağına büyük bir örneğini yaratmışlardır. Yoldaşlarımızın nezdinde tüm devrim savaşçılarını selamlıyoruz.

TRAKYA DİK

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR...**

**Doğan TOKMAK
(DHKP-C)**

ÇIĞLIK

İçim çığlık çığlığa,
Bir çığlık diğerine karşı,
Biri sevgi,
Biri umut,
Biri bilinç,
Biri ölüm...

İçim çığlık çığlığa,
Birine suyu,
Birine çeliği yazdım,
Çeliği bize yazdım...

Çeliği yüreğime,
Kavgayı beynime,
Künyemize zaferi yazdım...

Çeliği elimize,
Beynimizi mermiye,
Geleceğe bizi yazdım...

**Tuncay YILDIRIM
(MLKP)**